

Srpanj / Kolovoz 2018

Svezak 100, Broj 4

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Lekcije od Osloboditelja

Jošua protiv Jerihona • Nova Naraštaj
Debora i Barak • Gideon i Midjanci • Jiftah protiv Amona
Samson: Tada, Sada, i Ubuduće • Idolopoklonstvo i Danovci
Krivnja – ili Ne? • Još Više Za Naučiti

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtijev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Izraelski Suci su zaista bili Izbavitelji, ili Oslobođitelji. Arheologija i Geografija svjedoči za njih; njihove glavne bitke sjena su Harmagedona; i oni nam pružaju mnoge karakterne lekcije.

„Jošua protiv Jerihona“ predočava pad simboličnog Babilona i pokazuje nam značenje sedam trubi drugdje u Bibliji.

Otpadništvo, pokajanje, i izbavljenje pouke su o poražavanju krajnje zloće i poražavanju bogate gojaznosti, u „Novi Naraštaj i Novi Pravac u Izraelskoj Povijesti“ (Otniel i Ehud).

„Debora i Barak protiv Jabina i Sisere“ bilježe da Barakova vjera nije bila dorasla Deborinoj, ali da je ipak bila dovoljna da pobijedi visoku tehnologiju tog vremena.

U „Gideonu i Midjancima“ je prikazano kako bezbrojne horde ljudi ne mogu omesti Božji plan.

„Jiftah protiv Amona“ govori nam o tome kako je vanbračni sin bio odbačen od svoje braće ali kako ga je Jehova Bog upotrijebio da oslobodi Izrael od ugnjetavača. Kasnije je Izrael odbacio Isusa kao da je bio vanbračan, ipak on je bio uskrsnuo i čak i sada započinje obnovu Izraela. I on isto drži svoju riječ.

„Samson: Tada, Sada, i Ubuduće“ objašnjava kako

Lekcije od Oslobođitelja Srpanj / Kolovoz 2018 Svezak 100, Broj 4

- 4 Jošua protiv Jerihona
- 6 Novi Naraštaj i Novi Pravac u Izraelskoj Povijesti
- 10 Debora i Barak protiv Jabina i Sisere
- 13 Gideon i Midjanci
- 16 Jiftah protiv Amona
- 19 Samson: Tada, Sada, i Ubuduće
- 22 Idolopoklonstvo i Danovci
- 25 Krivnja - ili Ne?
- 28 Još Više Za Naučiti

je Bog motivirao Samsona protiv Filistejskih nepravdi sve dok Samson nije dao ostatak svog života za Gospodinov narod. Njegov umirujući pothvat sugerira da će se kompletiranje Crkve podudarati sa Harmagedonom.

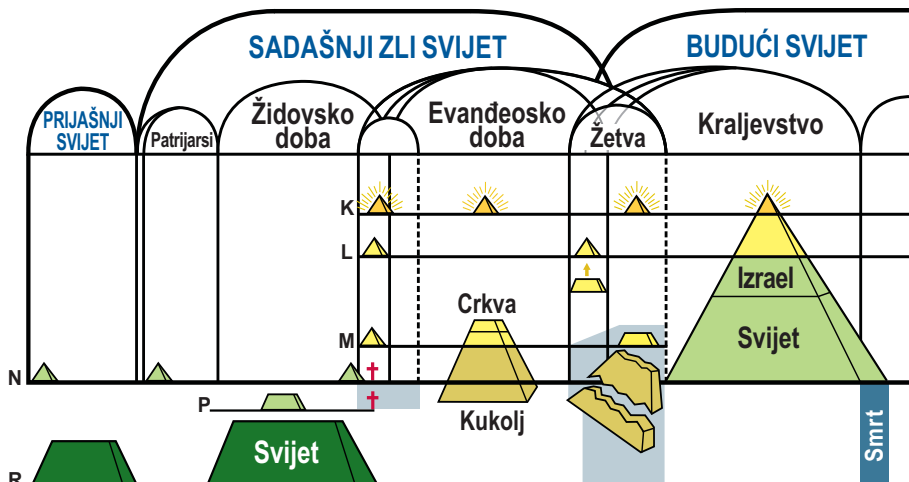
„Idolopoklonstvo i Danovci“ govori o potrazi Mojsijevog unuka za poslom i kako se prodaje u idolopoklonstvo. U tome isto imamo karakternu lekciju.

Stavljanje prošlosti u prošlost, i da se od sada pa nadalje trudimo najbolje što možemo, pouka je u „Krivnja — ili Ne?“

„Još više za Naučiti“ prilaže dodatne uvide u arheologiju, kraj našeg doba, i karakterne pouke za svakoga od nas.

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Jošua Protiv Jerihona

„Vjerom padoše zidovi Jerihonski, kad se obilazilo oko njih sedam dana“
(Hebrejima 11:30 Šarić).

Jošua je bio Mojsijev pomoćnik i zatim njegov imenovani nasljednik. Jošua je trebao voditi Božji narod u Obećanu Zemlju. Utvrđeni grad Jerihon stajao im je na putu, ali Jerihon je zatvorio svoja vrata Izraelu — neprijateljski čin, nisu bili spremni niti

prodati im hrane.

Jehova Bog je otkrio plan borbe Jošui (Jošua 6). Jošua je ustao rano ujutro prvog dana, i šest je dana Izraelska vojska jednom svakog dana zajedno sa svećenicima koji su nosili kovčeg saveza obilazila oko grada. Zatim su Izraelci ustali rano sedmog i posljednjeg dana i marširali oko grada sedam puta, svećenici su puhali u trube. Na kraju posljednjeg kruga zaorio se dugi zvuk trube i Jerihonski su zidovi pali pred njima.

John Garstang, Kathleen Kenyon i drugi arheolozi kažu nam da je Jerihonski zid bio 4,5 do 6 m visok, sa jarkom vode iskopanim izvan grada, i zid je pao prema van. Potres je najvjerojatnije prouzročio da zid padne u jarak. Umjesto zida i jarka Izrael je sada imao kaldrmu koja vodi u grad! „Padoše bedemi i narod prodrije u grad, svatko odande gdje se našao, i osvojiše ga“ (Jošua 6:20).

Jerihon je imao jedan zid iz Ranog Brončanog Doba i dva Srednje Brončana zida posvuda okolo osim kod padine istočne strane grada (gdje to nije bilo potrebno); krajnji zid bio je dalje zakrivljen oko sjeveroistočne strane. Stoga, kada je „pao zid“ to je bilo kod sjeveroistočnog ugla, prema Izraelskom taboru. Zid je i dalje ostao stajati do svoje pune visine na sjeverozapadnom uglu, pokazujući gdje je bila Rahabina kuća — nasuprot gradskim vratima na jugoistočnom uglu Jerihona.

Posude za žito bile su pronađene punima, ali pougljenisanima, potvrđujući da se je to desilo u vrijeme Proljetne žetve, da je opsada bila brza, i da su „grad spalili ognjem“ (Jošua 6:24).

Jošua Kod Jerihona Također Ima Proročanski Značaj

Pavao u 1. Solunjanima 4:16 izvlači proročanstvo o posljednjim danima iz Jošue protiv Jerihona, gdje on izlaže četiri fenomena obrnutim redosljedom (vidi tablicu na vrhu iduće stranice).

Nadalje, sedam svećenika koji su nosili „sedam truba od ovnujskih rogova pred Kovčegom“ temelj su za

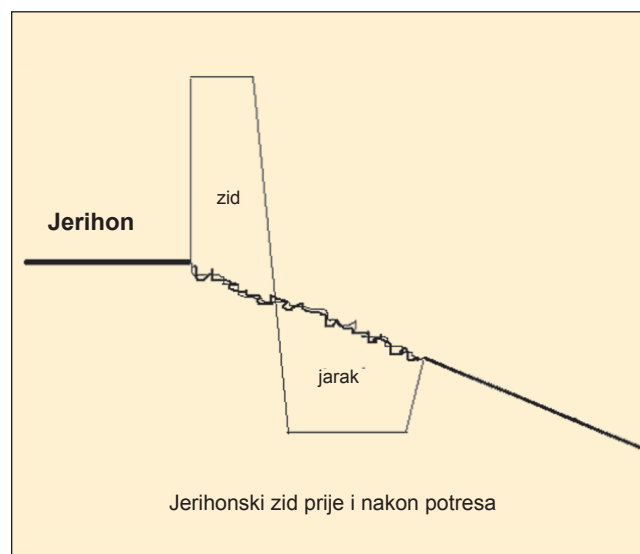
sedam truba u Otkrivenju. Sedam dana oko Jerihona očito dijele Evandeosko Doba na sedam vremenskih razdoblja, i sedam svećenika predstavlja sedam glasnika za tih sedam razdoblja (Otkrivenje 8-11). Sedam glasnika koji daju pisma sedmerim razdobljima bi stoga obuhvatilo Evandeosko Doba (Otkrivenje 2,3). (Možda to što sedam svećenika maršira zajedno podrazumijeva da se njihove uzastopne poruke nadopunjavaju, iako razdvojene stoljećima.) Sedam krugova oko Jerihona sedmog (posljednjeg) dana predočavaju sedam posljednjih pošasti (Otkrivenje 16). Jošua 6 nam tako daje okvir razumijevanja trećine knjige Otkrivenje.

Tri Daljnje Predlike i Pouke

(1) Grčki oblik imena Jošua je „Isus,“ i Jošua predvno predočava Isusa Krista. Jerihon predočava simbolični Babilon, koji je obični poistovjećen sa Rimom (kao u 1. Petrovoj 5:13).

(2) 1. Korinćanima 15:51,52 također izvlači pouku iz povijesti Jerihona, „Evo vam govorim tajnu¹: Svi nećemo usnuti, ali svi ćemo se promijeniti; Iznenada, u trenutku oka, u [tijekom] posljednjoj [sedme] trubi; jer će zatrubiti, i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se promijeniti“ (Šarić).

(1) Tako glasi većina najboljih Grčkih manuskripata Pavla (nazvanih κ C A* 1739 33 0243*), iako dva druga (B 81) i 575 manji Grč. mss glase kao u većini Hrvatskih Biblija

Usporedba Događaja kod Jerihona, sa 1. Solunjanima 4:16

(1) Ustali su rano u osvit dana	(4) umrli u Kristu prvi će uskrsnuti
(2) Sedmog puta, kad su svećenici zatrubili u trube	(3) i sa zvukom trube Božje
(3) Jošua je rekao narodu, Vičite	(2) s glasom arkandela
(4) Tako je narod povikao	(1) s poklikom

(3) Rahaba je ranije spasila živote dvojice Izraelskih uhoda; stoga su ona i svi njeni rođaci ili spašeni prije nego je grad bio spaljen. Postoji dokaz o brzim ukopima netom prije pada Jerihona, što sugerira zarazu samo nekoliko dana prije opsade. Stoga „izvedoše Rahabu, njezina oca i njezinu majku, braću i svu rodbinu. Izvedoše sve njezine i smjestiše ih izvan izraelskog tabora“ (Jošua 6:23), što znači da su bili u karanteni (vjerojatno prema zakonima iz 13 poglavlja Treće Mojsijeve). Kasnije je Rahaba bila nagrađena tako što se je udala za Salmona, iz Judinog plemena, od kud je potekao David, i kasnija sam Isus Krist (Matej 1:5).

Nakon što je Jerihon bio osvojen i spaljen, Jošua je obavezao Izrael sa zakletvom, „Proklet bio pred licem Jahve čovjek koji pokuša da ponovo gradi Jerihon: gradi mu temelje na svom prvencu, podizao mu vrata na svome mezimcu“ (Jošua 6:26 JB). Oko sedam stoljeća kasnije proročanstvo i prokletstvo bili su ispunjeni preko Hielu Betelca u danima Izraelskog Kralja Ahaba (1. Kraljevima 16:33,34). Stvarnost je uvijek veća od predlike; stoga bi razdoblje između uništenja Jerihona i ponovne izgradnje simboliziralo Kristovo tisućugodišnje kraljevstvo, i ponovna izgradnja Jerihona po Hielu bi predstavljala Sotonin pokušaj da se povraća tijekom „malo vremena,“ ili još doslovnije „nakratko“ (Otkrivenje 20:3). U ponovnoj izgradnji Jerihona mi vidimo da je Sotonininih „malo vremena“ od značajnog trajanja.

(Zaključak da će neki — predočeni sa Hielovim prvorodencem — otići u drugu smrt pred početak tog „malo vremena,“ i drugi — predočeni sa najmlađim — na njegovom kraju, može preporučiti daljnje proučavanje, budući da to nije bilo pokazano sa Faraonovim vozačima bojnih kola kod Crvenog Mora, niti vjerojatno u Otkrivenju 20:7-10 niti Izaiji 22:15-19, premda bi moglo biti u Izaiji 65:20.)

Aspekti Harmagedona

Sedam anđela/glasnika iz Otkrivenja sa trubama očito se podudara sa sedam svećenika sa sedam truba/poruka kod Jerihona (ne postoji druga slična grupa u Bibliji). Stoga sedam dana marširanja oko Jerihona prikazuje dvije tisuće godina Evandeoskog Doba. Pad Jerihona predočava Harmagedon, i činjenicu da se Babilon ne može utvrditi protiv Jehove Boga.

Uzastopne neposlušnosti, ugnjetavanja, i oslobađajuće bitke Sudaca (Osloboditelja, Izbavitelja) svako daje daljnju pouku što se tiče Harmagedona i konačnog oslobođenja ljudske rase u tisućugodišnje Kristovo Kraljevstvo.

Povijesna Lekcija

Čovjek uči iz povijesti da čovjek ne uči iz povijesti. Stoga, kada su Jošua i njegovi suvremenici starješine Izraela umrli, Izrael se je vratio idolopoklonstvu — obožavanju Baala i Ašera. Od tud, potreba za Sucima — Oslobođiteljima.

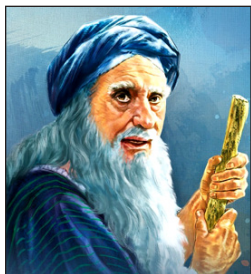
— James Parkinson

Jerichove zidine padaju

Novi Naraštaj i Novi Pravac u Izraelskoj Povijesti

„A kada se sav onaj naraštaj pridružio svojim ocima, naslijedi ga drugi naraštaj koji nije mario za Jahvu ni za djela što ih je učinio Izraelu“ (Suci 2:10 JB).

Ponavljani je i stalan obrazac u ljudskoj povijesti da novi naraštaj, koji nije doživio traumatske događaje prijašnjeg naraštaja i kao posljedica toga nije naučio duboke lekcije i vrijednosti izvučene iz tih događaja, usmjeri društvo i ljudske događaje u pravcu koji se čini da je u sukobu sa nedavnim prošlim događajima. Dubina tih vrijednosti i lekcija emocionalno je određena traumom življenja kroz te događaje. Oni koji nisu u stvarnosti živjeli tijekom tih događaja, nego samo čitali ili čuli o njima, nikada ne mogu imati istu dubinu osjećanja o lekcijama i vrijednostima.

Promjena Naraštaja

Nakon što su Jošua i starješine koji su živjeli u njegovo vrijeme preminuli, narod je zaboravio svoj dug prema Jehovi za sve što je On bio učinio za njih. Rezultat je bilo odstupanje od Božjeg Zakona i Saveza, i posljedica toga razdoblja nevolje i ugnjetavanja od drugih naroda.

„A kada se sav onaj naraštaj pridružio svojim ocima, naslijedi ga drugi naraštaj koji nije mario za Jahvu ni za djela što ih je učinio Izraelu. Tada su sinovi Izraelovi počeli činiti ono što Jahvi nije po volji i služili su baalima. Ostaviše Jahvu, Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, i pođoše za drugim bogovima između bogova okolnih naroda. Klanjahu im se, razgnjeviše Jahvu. Otpali su od Jahve da bi služili Baalu i Aštarti. Zato Jahve izli gnjev svoj na Izraela: prepusti ih pljačkašima da ih plijene, izruči ih neprijateljima uokolo, tako te se ne mogoše oduprijeti. Što bi god počeli, ruka se Jahvina okretala protiv njih na njihovu nesreću, kao što im je Jahve rekao i kao što im se zakleo. I tako zapadoše u veliku nevolju“ (Suci 2:10-15).

Bog Šalje Osloboditelje

Svaki puta kada bi nevolja postala prevelika, Izraelci bi se sjetili Boga i zavapili mu, tražeći izbavljenje od njihovih tlačitelja. Jehova bi svaki puta podigao izbavitelja, nazvanog „sudac,“ i od tud ime Biblijske knjige koja bilježi ovo razdoblje njihove povijesti.

„Tada im Jahve stade podizati suce da ih izbavljaju iz ruku onih koji su ih pljačkali. Ali oni ni svojih sudaca nisu slušali, nego se iznevjeriše s drugim bogovima te im se klanjahu. Brzo su zašli s puta kojim su išli oci njihovi slušajući Jahvine zapovijedi; oni nisu činili tako. Kada im je podizao suce, Jahve bijaše sa svakim sucem te ih izbavljao iz ruku njihovih neprijatelja za svega vijeka sučeva, jer se sažalilo Jahvi koliko su uzdisali pod jarmom onih koji su ih ugnjetavali. A kada bi sudac umro, oni bi opet zapadali u veću pokvarenost nego njihovi oci. Išli su za drugim bogovima, služili im i klanjali im se, ne odustajući od svojih opakih djela i postupaka“ (Suci 2:16-19).

Ti su ciklusi svojevoljnog ponašanja, ugnjetavanja pod stranim silama, vapaji Bogu iz njihovih nevolja, izbavljenje od tlačitelja, i razdoblje poslušnosti Božjim zakonima karakterizirali ne samo razdoblje sudaca, nego također i razdoblje kraljeva, i u manjoj mjeri sve do sadašnjeg vremena u njihovom raspršenom stanju po cijelom svijetu. U općenitom smislu, ta iskustva Izraela također predočavaju

Otniel

borbe, vraćanja unatrag, djelomične pobjede, i blagoslove duhovnog Izraela tijekom Evandeoskog Doba.

Izrael je živio u Obećanoj Zemlji. Jošua je bio nadgledao podjelu zemlje među plemenima. Međutim, uzevši u posjed Obećanu Zemlju, Izrael nije protjerao sve stanovnike. Među Izraelcima su živjeli Kanaanci, Hitijski, Amorejci, Perizani, Hivijci i Jeubesejci. Izraelci su se počeli ženiti i udavati sa tim narodima i počeli su praktici-rati njihove običaje i obožavati njihove bogove.

To se naravno nije sviđalo Bogu; stoga je on dopustio Izraelu da bude pokoren i potlačen od Aram Naharima, ili Sirije i Mezopotamije, ili Sirijske Mezopotamije, zemlje sjeverno i istočno od Izraela. Kušan je vladao Izraelom i tlačio ga osam godina, sve dok Izraelci nisu zavapili Gospodinu u svojoj nevolji.

Otniel

„Tad Izraelci zavapiše Jahvi i Jahve im podiže izbavitelja, Otniela, sina Kenaza, mlađega brata Kalebova, da ih oslobodi“ (Suci 3:9).

Otniel, čije ime znači „sila Božja“ ili „Bog je moja snaga,“ bio je iskusan ratnik. On je trijumfalno pobijedio snažan Kanaanski grad na području danom plemenu Jude tijekom podjele Zemlje. Kalebu, koji je bio jedan od dvojice vjernih uhoda koje je Mojsije bio poslao, bio je dan Hebron i okolno područje.

„Kaleb, sin Jefuneov, primi dio među sinovima Judinim, kako je Jahve naredio Jošui. Dao mu je Kirjat Arbu [Arba je bio pratoac Anaka], glavni grad sinova Anakovih - Hebron. Kaleb protjera odatle tri sina Anakova: Šešaja, Ahimana i Talmaja, potomke Anakove. Odatle krenu na stanovnike Debira, koji se nekoć zvao Kirjat Sefer. Tada reče Kaleb: „Tko pokori i zauzme Kirjat Sefer, dat ću mu svoju kćer Aksu za ženu“ (Jošua 15:13-16).

Otniel je bio Kalebov nećak i on je dobro poznao Aksu svoju rođaku. Ono što je uvelike motiviralo Otniela vjerojatno je bila prilika da ona postane njegovom ženom vjerojatno zbog njene ljepote i plemenitog karaktera. On je odmah zapovjedio svojem odredu ljudi da napadnu grad. Bitka je bila uspješna.

Kada se je Otniel pobjednički vratio tražio je svoju nevjestu. Dvoje se je rođaka oženilo. „Zauze ga Otniel, sin Kenaza, brata Kalebova; i dade mu Kaleb svoju kćer Aksu za ženu“ (Jošua 15:17). Taj se isti izvještaj može naći u Sucima 1:9-13.

Aksa se je radovala tome što će se skrasiti sa svojim mužem. Ona je potakla Otniela da zatraži dodjelu zemljišta u Pustinji Negeba južno od Hebrona. Očito je da zemlja koju im je Kaleb dao nije imala vode. Stoga je Aksa molila izravno svog oca za dodatnu zemlju koja je sadržavala vodene izvore.

Aksa, sa svojim ocem, Kalebom

„Kad je prišla mužu, on je nagovori da u svoga oca ište polje. Siđe ona s magarca, a Kaleb je upita: „Što hoćeš? Ona mu odgovori: „Daj mi blagoslov! Kad si mi dao kraj u Negebu, daj mi onda i koji izvor vode.“ I Kaleb joj dade Gornje i Donje izvore“ (Suci 1:14,15).

Nakon osam godina strane okupacije, Izrael je zavapio i Bog je pozvao Otniela iz mirovanja kao vojnika da ih izbavi.

„Duh Jahvin siđe na nj i on posta sucem Izraelu. I povede Izraela u boj. Jahve mu preda u ruke Kušana Rišatajima, kralja edomskog, i on pobijedi Kušana Rišatajima. Zemlja je otad bila u miru četrdeset godina“ (Suci 3:10,11).¹

Otniel je „suduo“ ili vladao Izraelom 40 godina. Ni jedna od okolnih nacija nije uznemiravala Izrael. U to mirno vrijeme, Aksa i Otniel podignuli su obitelj, imajući dva sina. Mi možemo zamisliti da je nacija Izrael ostala vjernom Božjem Savezu i Zakonu zbog vjernog primjera Otniela i Akse.

Ciklus Ponovno Započinje

Često veliki vojni vođa ima trajni utjecaj na naciju; sve dok je on živ narod ostaje nadahnut idealima tog vođe. Međutim kada oni jednom odu sa scene, utjecaj tih ideala

(1) Kao zanimljiva bilješka, Otnielov život pomaže nam dati ispravno razumijevanje izjave Apostola Pavla o dužini razdoblja Sudaca u njegovom predavanju zabilježenom u Djelima 13. Neki manuskripti i prijevodi sugeriraju da je redosljed događaja bio (1) podjela zemlje, (2) razdoblje od 450 godina, i zatim (3) razdoblje Sudaca (Ali NS i ASV prevode odlomak točno.) Međutim, nije razumno vjerovati da je Otniel bio vojnik koji sudjeluje u osvajanju Obećane Zemlje i također prvi Sudac u Izraelu, ako je bilo to razdoblje od 450 godina u međuvremenu. Pavlova izjava jedino ima smisla ako ga razumijemo da kaže da je bilo razdoblje nasljeđivanja zemlje (i Sudaca) koje je bilo 450 godina dugo.

smanjuje se. Kada je Otniel umro, narod je ponovno napustio Jehovine puteve i počeo činiti zlo.

„Izraelci su počeli opet činiti što je zlo u očima Jahvinim. Zato Jahve dade Eglonu, kralju moapskom, moć nad Izraelom, jer su činili što je zlo pred Jahvom. Eglon se ujedinio sa sinovima Amonovim i Amalekovim, pođe na Izraela, potuče ga i osvoji Palmov grad. Izraelci su služili moapskom kralju Eglonu osamnaest godina“ (Suci 3:12-14).

Eglon se je udružio sa svojim susjedima na sjeveru i sjeverozapadu, Amoncima i Amalećanima, i uspješno je napao Izrael, smanjujući ga na vazalnu državu. Biblijski izvještaj pokazuje da je Eglon zauzeo Jerihon („grad palmi“) i očigledno ga obnovio, ili dio njega, uključujući ljetnu palaču gdje je on živio u vrijeme ovih događaja. Eglon je bio iznudio godišnji danak od Izraela. Nakon 18 godina tog podjarmljivanja, Izrael je zavapio Gospodinu i On je podigao drugog suca da ih izbavi.

Ehud

„Tada Izraelci zavapiše Jahvi i Jahve im podiže izbavitelja - Ehuda, sina Gere iz Benjaminova plemena, čovjeka koji bijaše ljevak“ (Suci 3:15).

Da je Ehud bio ljevak izgleda čudnim detaljem koji je spomenut. Ljevorukost je bila vrijedna pažnje među Benjaminovcima, budući Benjamin znači „sin (moje) desne ruke.“ Taj će detalj biti važan u Ehudovim nastojanjima da zbaci Eglonovu vlast sa Izraela.

Ehud je smislio plan da iznenadi i ubije Kralja Eglona. Ehud bi vodio grupu Hebreja predajući periodično plaćanje danka Eglonu, dajući mu tako pristup kralju i zadobivajući njegovo povjerenje.

Ehud je pripremio mač oko 45 cm dugačak, kojeg je pričvrstio uz svoje desno bedro pod svojom odjećom. On je predstavio danak kralju, kojega Sveto Pismo opisuje da je bio „vrlo debeo čovjek.“

Eglon, Moabski kralj, zaklan u svojoj palači u Jerihonu

Predstavivši danak, oni su napustili kralja i krenuli kući. Međutim, nakon što su prošli neke idole (vjerojatno likove Eglona) blizu Gilgala, Ehud je poslao ostale ljude da idu dalje, međutim on se je vratio da izvrši svoju zavjeru.

Eglon je sjedio u potkrovlju svoje ljetne palače. Ehud je rekao kraljevim službenicima da on ima privatnu poruku za kralja i oni su ga uveli k njemu. On je bio rekao kralju da ima poruku od Boga za njega. Eglon je na to zatražio od svih svojih poslužitelja da napuste sobu.

Ehud se je približio kralju i kralj je ustao sa svog sjedišta. Kada je Ehud stavio svoju lijevu ruku uz svoje tijelo, Eglon nije očekivao nikakvu opasnost, zato što se od vojnika očekivalo da mašu sa mačem sa svojom desnom rukom.²

„Tad Ehud lijevom rukom trgnu bodež s desnog bedra i satjera mu ga u trbuh. Za oštricom uđe sav držak i salo se sklopi za oštricom, jer Ehud nije mogao izvući oštricu iz trbuha. Nečist je izlazila odande. Ehud je otišao kroz trijem; za sobom je zatvorio vrata gornje sobe i zaključao ih.“

Kada je on otišao, vrate se sluge da pogledaju. Kako vrata gornje sobe bijahu zaključana, rekoše: „Bit će da je otišao na stranu, u kljet do hladovite sobe. Čekali su ga dugo, u nedoumici, jer on nije otvarao vrata gornje sobe. Naposljetku uzeše ključ i otvoriše: gospodar im ležao na tlu, mrtav“ (Suci 3:21-25).

Ehud je pobjegao u planinsko područje Efraima, i ondje zatrubio u trubu, okupljajući vojsku Izraelaca. On im je rekao, „Podite za mnom! Jahve vam je u ruke predao Moapce, vaše neprijatelje“ (Suci 3:28). Oni su zauzeli gazove Rijeke Jordan, odsjekavši tako Moabcima odstupnicu. Ionako demoralizirane uvelike sa smrću njihovog kralja, Izraelci su ih potukli deset tisuća.

Ehudova je pobjeda ponovno donijela olakšanje Izraelu. Nacija je zatim uživala razdoblje od 80 godina bez daljnjeg uznemiravanja od okolnih neprijatelja. Nesumnjivo je Ehudova vjernost Bogu nadahnula narod na poslušnost Savezu i Zakonu danom praocima, i da uživaju blagoslove obećane za takvo postupanje.

Pouka Za Nas

Ti vjerni vođe koji su nadahnjivali druge da slijede njihov primjer stoje kao primjeri za nas. Kada osjećamo nedostatak energije ili snage u našim svakodnevnim životima, ili smo skršeni određenim iskustvom, razmotrimo i izvucimo snagu iz nadahnjujućih života i izbora koje

(2) Napomena Urednika: U Arapskim društvima, čak i danas, smatra se sramotom biti ljevak.

su donijeli oni u Bibliji koji su se suočili sa izazovima i ostali vjernima Bogu.

„Zato i mi, okruženi tolikim oblakom svjedoka, odložimo svaki teret i grijeh koji nas sapinje te postojano trčimo u borbu koja je pred nama! Uprimo pogled u Početnika i Dovođitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te sjedi zdesna prijestolja Božjega. Doista pomno promo-

trite njega, koji podnese toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da - premoreni - ne klonete duhom“ (Hebrejima 12:1-3).

Na koncu, uzmimo u obzir one koji bi mogli gledati na nas kao njihove primjere vjernog življenja i dajmo sve od sebe da živimo u skladu sa tim standardom ugađajući Bogu u svemu što činimo.

— Thomas Gilbert

Karta koja pokazuje Moab, kojim je vladao Kralj Eglon

Debora i Barak protiv Jabina i Sisere

„Sa nebeskih staza vojevahu, vojevahu zvijezde“ (Suci 5:20 JB).

Izveštaj o Debori i Baraku protiv Jabina i Sisere nalazimo u četvrtom poglavlju Sudaca. Započinje sa smrću Ehuda, prijašnjeg suca u Izraelu. „Izraelci su opet stali činiti što Jahvi nije po volji“ (Suci 4:1). To je zlo stanje bilo ponavljajuće,

datirajući od njihovog izbjavljenja u Egiptu u vrijeme Izlaska pa sve do vremena ovog izvještaja. Debora je bila žena koja je bila „proročica, žena Lapidotova, i sudila je Izraelu“ (Suci 4:4).

Ona je bila plemenita osoba koja je posjedovala mudrost i prosuđivanje pa su je Izraelci tražili zbog tih karakteristika. Debora opisuje sebe da je ustala kao majka u Izraelu (Suci 5:7). Ne postoji dokaz da je Debora bila doslovna majka djece; stoga izraz „majka u Izraelu“ može se odnositi na njen položaj autoriteta i suđenja, vjerojatno u smislu u kojem mi ukazujemo na Antu Starčevića kao Oca Hrvatske državotvorne misli, ili Predsjednika Tuđmana kao oca Hrvatske Države.

Od vremena kada je Izrael napustio pustinju i ušao u Kanaan, Obećanu Zemlju, potreba za vođom bila je velika, i našli su je u Jošui. On je zajedno sa Kalebom (4. Mojsijeva 14:6), izvidao zemlju Kanaan prije ulaska Izraelaca tamo. Zbog njegove vjernosti Bogu i njegove strateške mudrosti u šticijenju Izraela, Jošua je vodio Izrael u osvajanje Kanaana kako ga je Gospodin usmjeravao, i on je umro u dobi od 110 godina. To je moglo biti oko 1406 pr. n. e.

Knjiga Sudaca započinje sa Jošuinom smrću, i zatim opisuje seriju Sudaca koji su sudili Izraelu kroz mnoge godine. Izrael je preko Sudaca dobio mudrost i vodstvo u duhovnim i materijalnim stvarima. Prije Jošue, Božje su upute dolazile Izraelu kroz izravno otkrivenje, preko Mojsija kao njihovog posrednika, i preko Prvosvećenika koji je koristio Urim i Tumim. Prema povjesničaru Josipu, prvosvećenik je u vrijeme našeg izvještaja bio Pinhas. ¹

Deborino Proročanstvo i Objava

„Izraelci su opet stali činiti što Jahvi nije po volji i Jahve ih predade u ruke Jabinu, kanaanskom kralju koji je vladao u Hasoru“ (Suci 4:1). Izraelci nisu bili u stanju

oteti Kanaancima plodnu dolinu Jizreel, također poznatu kao Dolazina Jezdralon. Ona se proteže od zapada do istoka preko zemlje, od iza planinskog vijenca Karmel pa sve do Galilejskog Mora i gazova rijeke Jordan.² Jabinova željezna bojna kola, njih 900, ispunila su strahom srca Izraelaca, i oni nisu bili u stanju pokoriti Jabina; stoga je on, „teško tlačio Izraelce dvadeset godina“ (Suci 4:3).

Izraelci su pristupili Debori za pomoć u pobjeđivanju Jabina. Budući joj je bilo zapovjedbano od Boga, Debora je bez oklijevanja zamolila Baraka, sina Abinoamova, da pokrene ofenzivu protiv neprijatelja, kojeg je predstavljao General Jabinove vojske Sisera. Čitamo izvještaj o tome u Sucima 4:4-7: „U to vrijeme Izraelu je sudila proročica Debora, žena Lapidotova. Živjela je pod Deborinom palmom između Rame i Betela u Efrajimovoj gori i k njoj su dolazili Izraelci da presuđuje u njihovim sporovima. Ona dozva Baraka, sina Abinoamova, iz Naftalijeva Kedeša i reče mu: „Evo što ti Jahve, Bog Izraelov, zapovijeda: `Idi, kreni na goru Tabor i uzmi sa sobom deset tisuća ljudi između Naftalijevih i Zebulunovih sinova. Ja ću k tebi na Kišonski potok privući Sisera, vojskovođu Jabinove vojske, s njegovim bojnim kolima i svim ratnicima te ću ga predati u tvoje ruke.“

Deborin način izražavanja, „Evo što ti Jahve, Bog Izraelov, zapovijeda,“ podrazumijeva snažno saopćenje a ne pitanje da li Barak razumije stvari. Debora ne samo da usmjerava Baraka k vojnoj pobjedi, nego također objašnjava metodu za koju će se Bog pobrinuti kako bi mu pomogao u njegovom nastojanju. Od broja trupa pa

Navodni Deborin i Barakov grob u Naftaliju, (Wikipedia, "Barak")

čak do ishoda bitke, ona daje Baraku viziju osvajanja što ga je trebalo potaknuti na neposredno djelovanje.

Međutim njegov je odaziv bio pomalo mlak zato što on uslovljava svoju spremnost da djeluje sa zahtjevom da ga Debora prati u akciji. „Barak joj odgovori: „Ako ti podeš sa mnom, ići ću; ako li ne podeš sa mnom, ne idem. „Idem s tobom”, reče mu ona, „ali na putu kojim ćeš poći slava neće tebi pripasti jer će Jahve ženi predati u ruke Siseru.” Tada Debora ustane i pođe s Barakom u Kedeš“ (Suci 4:8,9). Kao rezultat Barakove reakcije, Debora ga je prekorila, rekavši da će zasluga za Gospodinovu vojnu pobjedu otići k ženi, ne Baraku.

Debora tješi Baraka da će mu Sisera biti predan u ruke kod rijeke Kišon, međutim čitatelju nisu pruženi nikakvi detalji sve do petog poglavlja, gdje Debora izgovara svoju molitvenu pjesmu. Detalje nalazimo u Sucima 5:19-22: „Došli su kraljevi, boj zametnuli, boj bili kraljevi kanaanski, u Tanaku, na vodi megidskoj, al` ni mrve srebra ne dobiše. Sa nebeskih staza vojevahu, vojevahu zvijezde prot` Siseri. Sve otplavi potok Kišon, potok Kišon pradaвні. Gazi čvrsto, moja dušo! Topot silan odjekuje: jure borci na konjima!“

„Sisera je nema sumnje pretpostavio da će s tim prikazom vojne snage, uzrokovati da se pobunjena Izraelska plemena povuku natrag u svoje brežuljke. Međutim propustio je uzeti u obzir da su GOSPODIN i vrijeme bili na strani njegovih neprijatelja. Iznenada se spustio silni pljusak, poplavljujući Kišon i pretvarajući tlo doline u blato, koje je još više bile uzmuljano od strane propinjavajućih se konja. Izraelski su planinari pojurili dolje s divljim nabojem na koja koja su bila zaglibila i ostala bespomoćnima. U potpunosti zatečene, Kanaanske snage bile su razbijene i izbrisane. Sisera je pobjegao i Jahela, Kenijska žena ga je ubila.“³

Megido

Megido je drevni grad u Sjevernom Izraelu, strateški smješten na ruti koja je povezivala Egipat sa Mezopotamijom. Iz Sudaca 4:6 saznajemo da je mjesto bitke „do gore Tabor.“ Gora Tabor se osobeno uzdiže do 569 m u ravnicima Megida. Na vrhu današnjeg brda je Katolička Bazilika Preobraženja. To je suvremena rekonstrukcija starog Bizantskog svetišta. Megido je spomenut na 11 mjesta u Starom Zavjetu i bio je poprištem mnogih bitki. Prije bitke sa Siserom, Bitka kod Megida (15 st. pr. Kr.) bila je vođena između Egipatskih snaga pod zapovjedništvom Faraona Tutmozisa III i velike pobunjeničke koalicije Kanaanskih vazalnih država koje je predvodio kralj Kadeša. To je prva bitka za koju povjesničari općenito prihvaćaju da je zabilježena s pouzdanim detaljima. Megido je također prva zabilježena upotreba luka i prvi tjelesni susret vojski.“⁴

Za nas kao Istraživače Biblije i Nova Stvorenja u Kristu, Megido je naše glavno zanimanje zbog svog proročanskog značaja za posljednje dane. Mi smo poučeni da su iskustva Izraela u Starom Zavjetu nagovještaj naših iskustava dok hodimo s Gospodinom. Apostol Pavao nam kaže u 1. Korinćanima 10:11 da, „ovo se sve u slici događalo njima, a napisano je za opomenu nama, koji živimo u posljednja vremena.“ Stoga bi smo trebali gledati na sličnosti u izvještaju Starog Zavjeta i ovog kraja Evandeoskog doba.

Pastor Russell je komentirao u vezi tih sličnosti u Reprintu 5604: „Izraelci su, krivi zbog idolopoklonstva, u skladu sa Božjim savezom s njima, bili odgajani kažnjavanjem dopuštanjem da ih njihovi neprijatelji svladaju. Oni su upali u veliki škripac. General Kanaanaca Sisera, ponižavao je Izraelce Sjeverne Palestine godinama, počev s velikom vojskom, potaknut s pobjedama, prema jugu. Snaga njegove vojske pokazana je u... da se je sastojala od devet stotina željeznih bojnih kola.

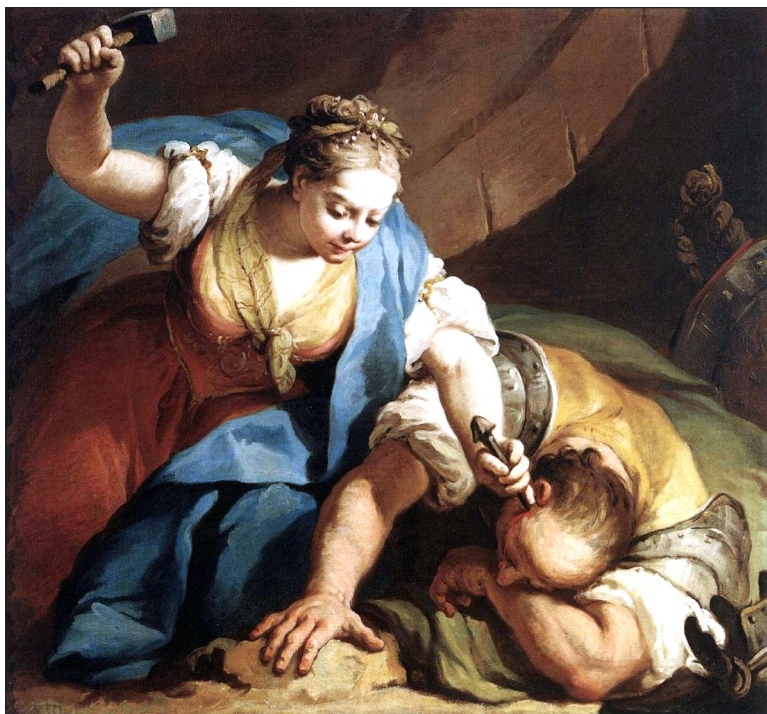
„U vrijeme kad se je približio jugoistočno Dolini Megido, dostigli su ga glasnici, obavještavajući ga da je Barak, vođa Izraelaca, iskoristio priliku njegove odsutnosti i da je također vodio vojsku od deset tisuća Izraelaca južno. Barak je pod Božanskim vodstvom učinio Goru Tabor svojom vojnom bazom — istu koja je u Isusovim danima postala poznata Njegovim sljedbenicima kao Gora Preobraženja, gdje je dolazeće Mesijansko Kraljevstvo bilo predstavljeno u viziji. Mi tako imamo daljnje značajno obilježje slike budućnosti — povezivanje vizije Kraljevstva u približnu blizinu polju katastrofe Harmagedona, predočavajući rušenje sadašnjih institucija.“

Zbunjena Vojska

General Sisera je, omalovažavajući siromašno naoružane Izraelce, napredovao sa svojom vojskom objema stranama Rijeke Kišon prema Gori Tabor. Tada je iznova riječ Gospodinova došla Generalu Baraku, usmjeravajući ga da ide protiv vojske Kanaanaca. Pokolj je bio velik, kao što je objašnjeno u našoj pouci. Siserina vojska bila je zbunjena tako da se je raspršila. Velika oluja

Gora Tabor, gdje je Barak okupio svoje snage

Jaela ubija Siseru

i prolom oblaka prelili su rijeku, praveći blato od nižih dolina, paralizirajući Siserina bojna kola. Njegove vojnike, koji su bježali da spase živote, Izraelci su pogubili, dok su daljnje tisuće bile pometene bujicom rijekom sve do mora. To Božje uplitanje u korist Njegovog naroda Izraela, simboličnim je jezikom, nazvano borbom „zvijezda nebeskih“ protiv Siserinih vojski. Slično tome, u velikoj bitci od Harmagedona, koja je sada blizu, ljudska moć neće nadvladati, nego će nezadovoljne vojske dovesti do

potpunog kraja sadašnjeg poretka, jer će se ruka svakog podići na bližnjeg njegovog i na svoga brata (Ezekijel 38:21; Zaharija 8:10; 14:13). Prolom oblaka Istine i rastuće vode spoznaje dovode do toga da se događa ta velika ljudska katastrofa — na koju će Gospodin utjecati za blagoslov svijeta.

Dodatne Misli

Dok razmatramo gornji proročanski značaj naše priče, razmišljajmo o Barakovoj reakciji i kako možemo izvući pouku iz toga. Možemo ga pohvaliti što je otišao boriti se, ali samo uz pomoć Debore. Ne pokazuje li to stanje koje Veliko Mnoštvo pokazuje tijekom svoje stalne borbe sa tijelom da služe Gospodinu? Zbog Deborinog položaja i bliske povezanosti s Bogom, mi možemo tvrditi da Barak nije trebao zazirati od odgovornosti ni na koji način. Ipak, on je to učinio, i mi možemo uvijek razmišljati o njemu kada smo suočeni sa izborima u našem posvećenom životu, stoga mi nismo nemarni kad je u pitanju odaziv Gospodinu.

— *Michael Costelli*

(1) JFB, Bible Commentary, Critical and Explanatory, Jamieson Fausset Brown.

(2) Who's Who in the Bible, Comay and Brownrigg; Izdanje iz 1980, Stranica 102.

(3) Who's Who in the Bible, Comay and Brownrigg; Izdanje iz 1980, Stranica 103.

(4) Wikipedia, "Battle of Megiddo" (15-to Stoljeće Pr. Kr.)

Gideon i Midjanci

„Neĝa Jahve, Sudac, danas presudi između sinova Izraelovih i sinova Amonovih“
(Suci 11:27 JB).

Gideon je bio član plemena Manašea. On je bio utvrđen kao zvanični ratnik prije djela zapisanih u Bibliji što je očigledno iz imena koje mu je bilo dano (Gidon: obarač; to jest, ratnik), i anđeo mu se iz početka obratio sa „silni junače.“ Ipak, kada je

anđeo pred njega postavio izazov da uništi Midjance on je djelovao plah i samozatajan.

Budući je Gideon bio hrabar čovjek, on ne bi bio ometen strahom, nego je očito pokazao razbor u preuzimanju riskantnih misija koje mu je dodijelio Bog. Stoga mu je Bog dao čudo da potvrdi Svoju potporu za prikrivenu akciju koja će ispitati njegovu odlučnost i izgraditi njegovu vjeru za veću akciju koja će uslijediti. Čudo se dogodilo kada je anđeo dodiranjem svog štapa uništio u plamenu vatre hranu Gideonovu prinešenu hranu, i zatim nestao. Zatim je Gideonu bilo zapovjedbno da uništi žrtvenik i lug za Baalovo obožavanje što je bilo slično njegovoj većoj pobjedi — noćna zasjeda sa malom četom ljudi. Nakon tog hrabrog i pravednog djela, Gideonu je bilo dano ime Jerubbal, koje znači „Bal će se boriti.“ U kombinaciji imena, on je bio označen kao moćni ratnik određen da se bori sa Baalom (Sotonom).

Božji Neprijatelji

Protiv Gideonove vojske sakupio se neprijatelj od oko 135.000 (Suci 8:10), dajući im prednost od 4 na 1 u ljudstvu nad Gideonovom najvećom snagom. Midjanci, Amalečani, i Sinovi Istoka, svi su bili Semiti. Midjan je bio Abrahamov sin preko Keturę; Amalek je bio Ezavov unuk (1. Mojsijeva 25:2; 36:12). Sinovi Istoka bila je jedna od dvije mogućnosti o kojoj se je kasnije raspravljalo, obje unutar srodstva Šemu. Njihov je upad bio upravo sa juga od Galilejskog Mora i udarit će preko obalnih ravnica Izraela, zato što su sjeverne i priobalne zemlje bile najplodnija područja i stoga zrela za otimačinu.

Midjanci su bili nomadski narod koji su živjeli u sušnom području na istočnoj strani Zaljeva Aqabe. Oni su preživljavali držanjem stoke, karavanskom trgovinom, i razbojništvom — ovo posljednje je bilo u skladu sa njihovim udjelom u ovom prijestupu (Zapazite kako su trgovali ljudima, 1. Mojsijeva 37:28). Budući pustinjske

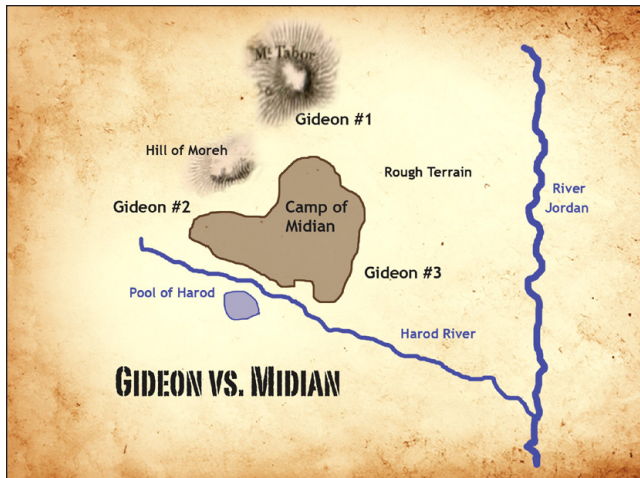
kulture, deve su im bile od središnje važnosti i za obilno snabdjevanje („deve njihove, broja im nije bilo,“ Suci 6:5).

Amalečani su bili nomadski, pustinjski narod koji je živio u Negebu (4. Mojsijeva 13:29). Oni su bili stalni neprijatelji Izraela, napadajući ih tijekom njihovog putovanja pustinjom (2. Mojsijeva 17:8-13), kod Horme (4. Mojsijeva 14:45), s Moabcima (Suci 3:13), i sa Midjancima. Šaulu je bilo zapovjedbno da ih uništi — muškarce, žene i djecu — osobito u znak odmazde u povezanosti sa pokoljem koji je bio počinjen nad zaostalima od Izraelaca kod izlaska; vjerojatno ženama, djecom, i ostarjelima (5. Mojsijeva 25:17-19; 1. Samuelova 15:2,3).

U 1. Mojsijevoj 29:1-6, Ljudi Istoka bili su opisani u području gdje je Laban, Jakovljevi tetak, živio u Padanaramu blizu Harana (1. Mojsijeva 11:31), na sjeverozapadu Mezopotamije. Pojam je također bio primijenjen na one koji su plijenili Amona (Ezekijel 25:4,10). Međutim, naziv je zajednički primijenjen na svu napadačku silu (Suci 8:10). Imajući veliki broj deva i zlatnih naušnica koje su zaplijenili, „ljudi istoka“ vjerojatno su predstavljali naziv za sva istočna, nomadska, pustinjska plemena — u dalekosežnom smislu Arapi sve do Arapskog Poluotoka. (Zanimljivo je zapaziti da plijen mjesecića u Sucima 8:26 (NS) sugerira drevno obožavanje mjeseca, koje je utjecalo na suvremeni Islam, sa njegovim simbo-

Gideon

Gideon protiv Midjana

lom polumjeseca i zvijezde. Ta je povezanost žestoko demantirana ali je očito uvjerljiva.)

Gideonova Vojska

U Gideonovo vrijeme Izrael je bio veoma rascjepkan, podijeljen na plemenske klanove. Neujedinjene Izraelske države bile su svaka prvenstveno zainteresirane za svoje interese. Zbog toga možemo razumjeti tjelesnu privlačnost za nominirati kralja nad cijelim Izraelom. Sve neovisne države sa zajedničkom etničkom pripadnošću i kulturom postale su velikima kada su se ujedinile konkurentne države feudalnih gospodara, kao u slučaju Grčke pod Aleksandrom, i Njemačkom kod njenog ujedinjenja 1870. Ujedinjeni Izrael pod jednim poglavarem ponudio bi snagu i stabilnost mnogim Izraelcima. Stoga je Gideon jedino pozvao sjeverna plemena Manašea (svoje rođake), Ašera, Zebuluna, i Naftalija za dobrovoljce i nije sakupio sav Izrael protiv napadača (Suci 6:34,35). Možda su ta sjeverna plemena pretrpila najveće pljačkanje. Početni je poziv bio upućen kroz trubni signal njegovom neposrednom klanu, Abiezerovcima, koji su se oduševljeno odazvali. Od tamo je poziv k oružju bio poslan ostatku Manašea i trima ostalim plemenima.

Samo se je 32,000 odazvalo pozivu, po svoj prilici samo dio od ukupnog broja muškaraca koji su bili sposobni za borbu unutar četiri plemena. Oni su bili hrabri ljudi, revni za djelo obrane svoje domovine. Kada je Gospodin pozvao Gideona u bitku, i nakon što je Gideon pozvao ostale k oružju, on je bio zatražio dva čuda kao dokaz da će imati providonosnu pomoć za takav izazovan poduhvat. Taj je čin vjerojatno bio više čin razboritosti nego plahosti, jer Gospodin je spremno udovoljio toj molbi bez da ga je prekorio da ima premalo vjere.

Još se nije čulo za vojsku koja pobjeđuje protivničku silu četiri puta veću. Na primjer, Aleksandar Veliki je bio porazio srazmjerno veće Perzijske snage u nekoliko

navrata. Stoga, pobjeda protiv takve nadmoći smatrala bi se velikim ostvarenjem, ali ne i van ljudske sposobnosti. Bog je očigledno htio pokazati i Izraelu i okolnim nacijama da je pobjeda bila ostvarena Njegovom moći; stoga je On smanjio vojsku na 10,000 tako što su se oni koji su se bojali vratili kući (Suci 7:13).

Ipak, čak je i 10000 još uvijek bio veliki broj da ostavi na ljude utisak o moći Božjoj. To nas podsjeća na jedno od Ilijinih iskustava sa Baalovim svećenicima (sa istim omjerom 450 na 1), kada su zapaljivi materijali bili natopljeni s vodom kako bi se pojačalo čudo njihovog zapaljenja (1. Kraljevima 18:34,35). To je trebala biti pobjeda koju je Bog napravio i čemu se nitko ne bi protivio.

Bilo je zahtijevano završno razdvajanje. Dok su pili na potoku u neposrednoj blizini neprijatelja, Gideonu je bilo rečeno da zapazi koji su pojedinci kleknuli i pili, naoko sa svojim licem prema vodi; a koji su prinostili vodu k licu, dok su stajali na svojim nogama, u stanju promatrati i biti spremni djelovati. Utvrđeno je da je samo 300 pilo vodu na ovoj potonji način (Suci 7:4-6). Spremnost je bio uvjet koji ih je razdvojio. Samo ih je 300 bilo oprezno i spremno za neposrednu akciju, dok su drugi to bili manje. Njih 300 se bilo usredotočilo na zadatak koji je ležao pred njima, a potrebe tijela bile su manje važna stvar. Kod veće grupe su ti prioriteti bili obrnuti.

Pobjeda

Gideon je i nadalje trebao jamstvo uspjeha za inače samoubilački napad. Gospodin je udario strahom srca neprijatelja i napravio je to očitim Gideonu. Tri stotine je napalo iz noćne zasjede u tri grupe, razbijajući svoje zemljane vrčeve da otkriju svjetlo unutra i trubili su u trube da označe svoju prisutnost. Zbunjeni, tri neprijatelja su zamijenili jedni druge za Izraelce, vjerojatno u nemogućnosti da razaberu u mraku odjeću jedni drugih, i vjerojatno imajući siromašna sredstva komunikacije zbog nedostatka zajedničkog jezika. Iscrpljeni, zbunjeni, i u panici, preostale snage su se povukle južno uz zapadnu stranu Rijeke Jordan.

Vjerojatno se je u to vrijeme u potjeru za njima priključio ostatak Gideonove osvježene i inspirisane sile od 10,000 ljudi. Prijelaz na istočnu obalu Jordana pokazao se je teškim za snage koje su se povlačile, što ih je oivičilo i ostavilo ih plijenom za Efrajimce, čija je istočna granica bila uzduž puta za povlačenje. Na kraju je sila od 135,000 Arapskih snaga bila uništena, i ti narodi nikada više nisu predstavljali prijetnju Izraelu (Suci 7:9-25).¹

Duhovna Primjena

Gideonova vojska je prošla kroz tri faze odabira. Slično tome, postoje tri stupnja napretka u uzvišenom

Napad Noću

pozivu: pozvani, izabrani, i vjerni. To sugerira da je prvi, najrasprostranjeniji poziv bio predstavljen sa 32,000. Zbog oduševljenja strah je bio izbljedio među njima. Tih 32,000 mogu predstavljati mnoge iskrene Kršćane koji cijene Krista, ipak većina od njih zadržava se od predanja koje se zahtijeva da bi se slijedilo njegov primjer žrtve. Njihova ideja Kršćanskog života je poboljšati svoj život na zemlji, više nego živjeti životom žrtve u Njegovoj službi.

Preostalih 10,000 bili su uistinu hrabri i predani ljudi. Vidjevši kako je njihov ionako neravnopravan broj smanjen, i svoje drugove kako preplašeni odlaze, mora da je prekalilo njihove umove prema većem pokazivanju vjere. Ipak većina od njih nije imala fokus prema zadatku koji je ležao pred njima. Oni su puni vjere i spremni su umrijeti za Gospodina, ali njihovi su naporu razrijeđeni sa tjelesnim stvarima. Oni imaju snažnu vjeru i želju za vodom istine. Oni ju piju iskreno ali, premda zadubljeni u proučavanje Biblije, griješe u razumijevanju Božjih neprijatelja. Stoga, to ih ostavlja manje pripremljene da se suoče s tim neprijateljima, budući su manje svjesni đavlovihi lukavstava. Tri neprijatelja predstavljaju zmaja, zvijer, i lažnog proroka iz Otkrivenja 16 i 19² koje mi cjelishodno prepoznajemo u naše vrijeme. Tih 9,700 do bro bi moglo predstavljati klasu Velikog Mnoštva.

Konačno „malo stado“ od 300 su trezveni i razumiju prisutnost Božjih neprijatelja. Oni napadaju noću (tijekom mračnog „dana Gospodinovog,“ Joel 2:1,2),

razbijajući svoje glinene vrčeve (smrt njihovih tijela) rezultirajući sa ključnim točkama svjetla (specifičnim istinama namijenjenima da destabiliziraju mračni svijet, njihovo posljednje svjedočanstvo) što zbunjuje tri neprijatelja koji se samo-uništavaju (anarhija uništava sve elemente ovog svjetskog poretka). Otkrivenje 19 pokazuje taj završni događaj s Kristom (Gideonom) koji vodi na čelu svoju Crkvu (300) da ostvari uništenje zmaja, zvijeri, i lažnog proroka. „Ovu čast imaju svi sveti njegovi“ (Psalam 149). Kakve

li radosti tog dana!³

„Približio se svršetak svega! Osvijestite se i otrijeznite za molitvu“ (1. Petrova 4:7).

— Robert Davis

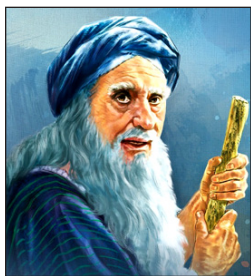
(1) Napomena urednika: „Tri grupe“ sugerira da su se oni mogli smjestiti uzvodno, nizvodno, i na okomitom putu između brda. Neprijatelj vjerojatno nije mogao prijeći Rijeku Harod bez bilo razoružavanja ili utapanja. Herzog and Gichon, Battles of the Bible, 1997, sugerira njihovu vojnu perspektivu u Gideonovoj bitci.

(2) Napominjemo da je ova priča donekle paralelna onoj koju nalazimo u 1. Ljetopisa 20, gdje opet sila od tri elementa (Amon, Moab, i Gora Seir) prijete svladati Izrael, ali ih čudesna Božja intervencija spašava. To može biti ista slika istih budućih događaja, ali gledano sa drugačije perspektive. Ovdje zapažamo sličan obrazac: oba seta neprijatelja imaju dva naroda s jednim uopćenim narodom, naroda sa istoka u jednom slučaju i nejasna grupa nazvana Meuniti sa Gore Seir u drugom. Otkrivenje grupira Zmaja i Zvijer (dvije životinje) sa Lažnim Prorokom (ljudska figura) na sličan način. Sugestija za to je da prvo dvoje predstavljaju religiozno — političke sile, i ovaj potonji vjerski utjecaj koji projicira lažna Biblijska tumačenja za događaje posljednjeg vremena. (Napomena urednika: Ostaje da se vidi je li predložena identifikacija triju nečistih duhova točna. Zvijer i lažni prorok uništeni su prije zmaja, što sugerira da zmaj predstavlja Sotonu, vjerojatno na čelu anti-religije (Otkrivenje 19:20; 20:2,10). Za vjersku dvojku, bili su sugerirani Katolicizam, Protestantizam i Islam.)

(3) Napomena urednika: Baš kao što su 300 stajali i dozvolili da se neprijatelji međusobno unište, tako ni Kršćani ne učestvuju u nasilju ovog doba.

Jiftah Protiv Amonaca

„Ja sam učinio zavjet Gospodu i ne mogu ga poreći“ (Suci 11:35 Šarić).

Osmi Sudac od Jošue, Jiftah, Gileadanin, stiže na vrijeme u Izrael kada je njegovom narodu, polovini plemena Manašea koji su živjeli u Gileadu, zaprijetio njihov južni susjedni neprijatelj, Amonci. Gileadani su postali podložni

napadu zato što se nisu pokorili Bogu i nisu slušali njegove zapovijedi. Umjesto toga, oni su počeli štovati mjesne bogove svojih poganskih neprijatelja. Božji gnjev na grešnost njegovog izabranog naroda koji je živio u zemlji Gileadu postao je očigledan kada ih je predao u ruke sinovima Amonovim. Zemlja Gilead se nalazi u brdima istočno od Doline rijeke Jordan, od Galilejskog Jezera do Mrtvog Mora i Rijeke Arnon.

„Sinovi Izraelovi činili su opet, što se nije dopadalo Gospodu, i služili su baalima i ašartama, bogovima sirske, bogovima sidonske, bogovima moapske, bogovima sinova Amonovih i bogovima filistejske. A Gospoda su ostavili i nijesu mu služili. Tada se raspali gnjev Gospodnji na Izraela, i dade ih u ruke Filistejima i u ruke sinovima Amonovim. Oni su mučili i gazili sinove Izraelove u onoj godini već osamnaest godina - sve sinove Izraelove s onu stranu Jordana u zemlji amorejskoj, u Gileadu. A kad su sinovi Amonovi prešli preko Jordana, da se biju i s Judom, Benjaminom i kućom Efraimovom, i sinovi Izraelovi bili u velikoj nevolji“ (Suci 10:6-9).

Jiftah je imao talent kao moćan i učinkovit ratnik. On je bio jedan od sinova Gileada. Međutim, njegova je majka bila prostitutka. Gilead je također imao ženu koja mu je rodila mnoge druge sinove. To je Jiftaha stavilo u nepovoljan položaj u Gileadovoj obitelji. Njegova su ga polubraća progonila kao nezakonitog sina. Jiftah je naučio kako se boriti. On je odrastao kao moćan ratnik. Shodno tome, kao mladić on se je sprijateljio sa mjesnim odmetnicima u Gileadu. Njegova braća nisu tolerirala to što je on bio vanbračni sin, i bio je prisiljen napustiti svoju obitelj. Jiftah se je na koncu sa svojim odmetničkim prijateljima preselio u brežuljke Toba (znači „dobro“), sjeveroistočno od svog grada. Njegova je četa odmetnika brojčano rasla i pljačkali su hranu i dobra da prežive. Jiftah je bio uspješan kao ratnik odmetnik; tako da je uskoro njegov ugled porastao, i čak su ga i starješine

Gileada poštivali.

Amonci su devetnaest godina tlačili gradove i sela u Gileadu, oni su na Izraelce u Gileadu gledali kao na narod koji im je oteo njihovu zemlju tri stoljeća ranije (Suci 11:13,26). (U stvari, Izrael ju je oteo od neprijateljskog kralja Hešbona, ne od Amonaca.) Starješine Gileada su na koncu tražili pomoć od Jiftaha da se obrane od Amonaca i da povrate zemlju koju je Bog dao njihovom plemenu. „Oni zamoliše Jiftahu: “Dođi i budi nam voda! Mi hoćemo da vojujemo proti sinovima Amonovim.” A Jiftaha odgovori starješinama gileadskim: “Nijeste li me mrzili i otjerali iz kuće oca mojega? Zašto sad dolazite k meni, kad ste u nevolji?” (Suci 11:6,7). Jiftah je bio zadovoljan i osjećao se opravdanim da je konačno zadobio poštovanje svog naroda. On i njegovi ljudi su također gledali na Amonce kao na svoje neprijatelje. Jiftah si je osigurao poslušnost starješina zahtijevajući od njih da ga vrate njegovom domu u Gilead i članovima njegove obitelji, istovremeno primajući poštovanje koje je trebao da se bori protiv Amonaca. Oni su predali svoje vojne ovlasti Jiftahu kao svom zapovjedniku. Njegova je vojska tako bila proširena, i zatim su bili uvježbani od njegovih ljudi s obzirom na taktiku i strategije da poraze Amonce. Njegova poniznost pred Gospodinom bila je očiglednom s time kako se je on nosio kao zapovjednik vojske Gileada. „Tako otide Jiftaha sa starješinama gileadskim. Narod ga učini svojim poglavarom i vođom. Jiftaha prinese sve svoje želje Gospodu u Mispi“ (Suci 11:11).

Jiftah je najprije bio odbačen od svoje braće.

Jiftahova kći, žuri se pred svog oca

Jiftah je mudro pokušao pregovarati sa Amoncima kako bi smanjio krvoproliće budućih bitki. Ali to je bilo bezuspješno. Amonci su smatrali da Izraelci nisu bili izvorni narod Gileada, kao što su se oni pretvarali da su to bili prije Jošue. Amonci su vjerovali da su imali pravo, snagu i moć, pokoriti Gileadane. Međutim, malo su oni znali da je Jiftah imao Božju zaštitu za svoju vojsku, zaštitu koja bi vodila do pobjede kad god bi se zapodjenula bitka sa Amoncima. Na koncu su Amonci potpuno poraženi morali povući.

Zavjet

Prije bitke, „Jeftaha učini Gospodu ovaj zavjet: „Ako sinove Amonove predaš posve u moje ruke, Onda ima onaj, koji mi iz vrata kuće moje dođe u susret, ako se vratim kući pobjedonosan od sinova Amonovih, pripasti Gospodu, i ja ću ga prinijeti za žrtvu paljenicu.” I tako pođe Jeftaha proti sinovima Amonovim, da se bije s njima, i Gospod mu ih posve predade u ruke“ (Suci 11:30-32). Nakon svog slavlja povodom pobjede i oslobođenja od Amonaca, Jiftah je pošao kući. Na žalost, i njegovu veliku tugu, prva koja je izašla iz njegove kuće da ga pozdravi sa dairama i plešući bila je njegova kćer jedinica. Ona je bila njegovo jedino dijete. Jiftah je bio poražen vidjeti da će ona biti njegova žrtva paljenica Gospodu. Ali on nije mogao povući riječ koju je izrekao Gospodu. Dati zavjet Jehovi bilo je ozbiljna stvar i Jiftah je to morao ispuniti. Vidjevši svoju kćer, razderao je svoju odjeću kao znak velike tjeskobe i žaljenja. On joj je trebao reći za svoj zavjet, želeći da ga nije nikada dao tako slobodno. No ipak, zavjet je trebalo ispuniti.

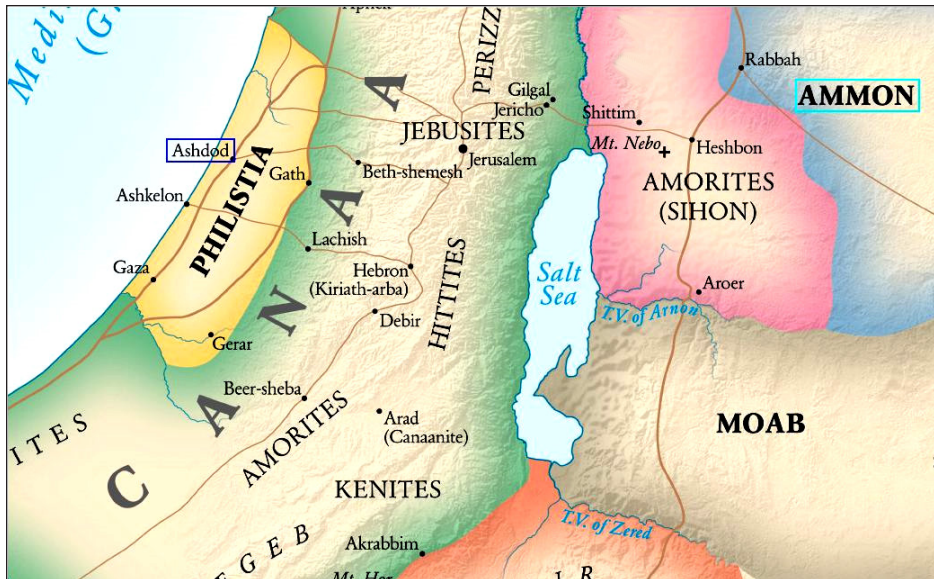
„Jesi li učinio zavjet Bogu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer mu nijesu mili luđaci. Što si zavjetovao, ispuni! Bolje je ništa ne zavjetovati, nego zavjetovati, pa ne ispuniti. Ne daj, da te usta tvoja navode na grijeh i ne govori pred poslanikom Božjim: „Bila je nepažnja!” Zašto da se Bog srdi zbog govora tvojega i da uništi djelo ruku tvojih?“ (Propovjednik 5:4-6 Šarić).

Njegova je kći toliko voljela svoga oca i pokorila se njegovom zavjetu da se je složila biti njegovim prinostom. Ona je zatražila od svog oca da joj da dva mjeseca da bude poslana u brda biti samom i da „oplače“ svoje djevičanstvo sa svojim drugaricama. Na kraju dva mjeseca ona se je vratila njenom ocu, i Sveto Pismo kaže da „on izvrši na njoj zavjet svoj, što ga je bio učinio. Ona još nije bila spoznala čovjeka“ (Suci 11:39 Šarić). Na svu sreću ljudske žrtve bile su strogo zabranjene Zakonom (5. Mojsijeva 12:30-32). Prema tome trebala je biti napravljena prihvatljiva zamjena za smrt. Vjeruje se da su njena ljubav i poslušnost njenom ocu bili ispunjeni tako što je za uvijek ostala djevicom do kraja svog života. Ne biti u stanju udati se i imati djecu bilo je gotovo jednako kao da si mrtav. Sukladno tome, držeći se svog zavjeta prouzročilo je da Jiftah živi u jadu zbog „zaviještanja“ njegove kćeri tijekom preostalih šest godina svog života dok je njegov zavjet bio ispunjavan (čitaj Reprint 2897).¹

Sažetak – Duhovno Zadovoljstvo

U Starozavjetnim vremenima, Bog je izabirao muževe i žene da predvode protiv tlačenja i da vrate slobodu Izraelu u zemlji koju im je Bog dao. Grijeh je sprečavao Izrael da se drži zakona i zapovijedi od Boga. Kao posljedica toga, njegov je gnjev donio pravdu Izraelcima što im je pomoglo vratiti se k duhovnom zadovoljstvu svakodnevnog obožavanja i hvaljenja Boga. To je tako jednostavno, no s vremenom tako teško, zato što nas grijeh zasljepljuje. Jiftah je već bio pod Božjom milošću biti pobjednikom nad Amoncima. Jiftah se nije morao zavjetovati Bogu. On je trebao biti zadovoljan sa naklonošću koju mu je Bog dao. Božja ljubav i božanska providnost prema nama koji smo mu posvetili svoje živote trebalo bi nas spriječiti od toga napraviti bilo kakve nepromišljene zavjete Bogu.

Pod našim zavjetom posvećenja, mi, kao nova stvorenja u Kristu, bili smo pomazani od Boga da vršimo Njegovu volju i da na koncu pomognemo uspostaviti Milenijsko tisućugodišnje Kraljevstvo pod Kristom Isusom. To duhovno zadovoljstvo prožima naše misli i srca dok svakodnevno vršimo našu službu i predanje prema našim obiteljima, braći, i prijateljima. Brat Russell je to ovako

Karta koja pokazuje lokaciju Amona, istočno od Gileada.

opisao: „To je važno za sve istinski posvećene, i nešto što je sigurno od ogromne važnosti. Uzmimo stoga u obzir da kada smo se u potpunosti posvetili Gospodinu, da smo se mi tada potpisali da ništa nećemo zadržati za sebe. To je posvećenje uključivalo svo naše imanje, naše vrijeme, naše fizičke snage, i naša mentalna postignuća. I to je podrazumijevalo žrtvu svih naših prijašnjih zemaljskih ambicija, nada, i ciljeva, kako više ne bi smo težili za njima ni u kojoj mjeri. To, i ništa manje, jeste ono što naš zavjet potpunog posvećenja označava. Ali to nadalje, označava, da tu imovinu ili osobne kvalifikacije, koje Gospodin naziva talentima, ne trebaju samo biti razriješeni od službe svjetovnim ambicijama, itd., nego da trebaju biti tako razriješeni, ne za besciljnu neaktivnost, nego u svrhu da

budu upotrijebljeni u suprotnom pravcu — u službi Bogu, njegovom planu i njegovoj djeci“ (Reprint 1281).

Hvala neka je Bogu!

Bilješka o Predsllici: Jiftah je bio nezakonito dijete i njegova su ga braća odbacila. Kada su oni bili u nevolji zvali su ga. Kada su se bili složili da on bude njihovim vođom, on ih je spasio.

Izrael je odbacio Isusa, Sina Božjeg, kao da je bio nezakonito dijete. (Nisu li trebali učiti od Jiftaha?) Sada kada se Izrael vraća u svoju zemlju, oni su u nevolji. Isus Krist je Spasitelj koji će iz-

baviti Izrael iz Harmagedona, i oni će ga tada prihvatiti kao njihovog Poglavara u Kristovom Tisućugodišnjem Kraljevstvu. (Jiftahova bi kćerka mogla lako predstavljati vjernu crkvu.)

— Cecil Norde

(1) Napomena urednika: Bilješka na margini u KJV, glasi: „tko god ... zasigurno će biti Gospodinov, ili ću ga prinijeti kao žrtvu paljenicu[Dosl. uzlazeći — prinos],“ označava izbor. Daljnja je sugestija: „i ja ću prinijeti njemu žrtvu paljenicu“ (Emphatic Diaglott, Appendix: Jithah, R2897). Hebrejska je riječ v'haghalithihu, doslovno, „i/ili ja žrtvujem njemu/tome.“ U svakom slučaju, ljudi nisu čisti za žrtve (5. Mojsijeva 12:29-31; 14:3-8). Jiftahova je kći jedino mogla biti predana Jehovi (ostajući djevicom).

Samson: Onda, Sada, i Sutra

„*Ta ponestat će mi vremena, počnem li raspredati o Gideonu, Baraku, Samsonu, ... koji su po vjeri ... oporavili se od slabosti*“ (Suci 11:32-34 JB).

Bilo je u Abrahamovim danima prijateljski naklonjenih Filistejaca. Egipćani su kolonizirali Kaftor (Kretu), i poslije su Krećani kolonizirali suvremeni Pojas Gaze (1. Mojsijeva 10:13,14; 21:32; 5. Mojsijeva 2:23; Jeremija 47:4). Više je Krećana došlo kasnije (1615 Pr. n. e.?) i u 12 stoljeću) sve dok Filistejci nisu tlačili Izrael četrdeset godina u Samsonovo vrijeme.

Samson je bio Izraelac, Manoahov sin, iz Danovog plemena. On je postao sucem, osloboditeljem, ili izbaviteljem, Božjeg naroda Izraela od susjednih Filistejaca. On se je rodio u 12 stoljeću Pr. n. e. u Zori, zapadno od Jeruzalema, na pola puta do Filistejske obale Sredozemnog Mora. Jehovin je anđeo unaprijed objavio Samsonovo rođenje njegovoj majci, koja je bila nerotkinja. Anđeo joj je rekao da će imati sina, da taj sin treba biti Nazirej od svog rođenja, i da će Gospodin upotrijebiti da započne oslobađati Izrael iz ruku Filistejaca. Mi možemo napraviti razliku između Samsona i Filistejaca.

Komentari iz našeg istraživanja: To je bilo od Boga. Razmotrimo da li je Samson, pomažući ugnjetavanima, mnogo odlučniji nego Filistejska mržnja prema Mojsijevom Zakonu, Izraelskim Sucima, i posebno prema Jehovi, koji ih je mučio. (Mogli bi smo pogledati Reprint 5613:3-5.)

Upitan kako se zove, anđeo je rekao da mu je ime: Čudesno (Suci 13:18 NS; usporedi sa Izaja 9:6). Vjerojatno je ovo bila posljednja izravna komunikacija između našeg (predljudskog) Gospodina i bilo koga od njegovog naroda Izraela. Samsonov um i tijelo možda su bili osnaženi od strane samog Logosa.

Samson Nazirej — Suci 13:11-18

Nazireji su bili pod posebnim zavjetom Bogu da obuzdaju svoju tjelesnu prirodu. To je pokazivalo narodu da ako žele primiti Božje blagoslove da se moraju odreći sebe i voditi se kako bi bili vjerni kao Božji saveznički narod.

Komentari iz našeg istraživanja: Stari Izrael je bio predan služiti Bogu, izgrađivati Njegovo Kraljevstvo, i

živjeti na zemlji zauvijek (nakon zemaljskog uskrsnuća). Samson se je mogao povinovati normalnom životu pod Mojsijevim Zakonom, biti Nazirej, i biti u miru, ali Gospodinova namjera sa Samsonom bila je drugačija. Samson je bio čovjek vjere. On je bio shvatio da treba pomoći svom narodu Izraelu u borbi protiv Filistejaca, i on se je borio učinkovito. (Za razliku od toga, neki nedostaci Crkve Evandeoskog Doba bili su inercija, budući nisu bili ni hladni ni vrući, i propuštali su jesti hranu u pravo vrijeme, doktrinarnu i praktičnu pouku.)

Samsonova Snaga — Suci 13:24

Nevjerojatna snaga koju je Samson pokazao u različitim trenutcima u svojoj karijeri nije bila zbog toga što je on bio prirodni div, nego zbog toga što je duh Gospodinov došao na njega da izvrši velika djela.

Komentar: Samsonova su djela pokazala Božju snagu u njegovu korist. Filistejci su, sa bogovima od kamena, počeli padati u tisućama pred Samsonom (Suci 15:15). To je uvjerilo Izraelce da je Bog bio na njihovoj strani. Samsonovi pothvati također daju pouzdanje i ohrabrenje vjernicima sada, da će Božja snaga biti s nama da i mi pobijedimo naše protivnike također — svijet, tijelo, i đavla.

Samson i Lav

Zapovijed nasuprot Iskvarenosti

Kada je Samson bio rođen Izrael je opet bio počeo činiti zlo u Božjim očima, i počelo je četrdeset godina Filistejskog ugnjetavanja.

Komentar: Mlađi Židovi možda su posebno učinili zlo obožavajući Filistejske bogove poput Dagona, i vjerojatno Baala i Aštartu (Suci 10:6). Pogansko štovanje tih bogova ponekada je uključivalo demonsko obožavanje, žrtvovanje djece, i obrede plodnosti. Bog je sve to bio zabranio kad je rekao, „Nemoj imati drugih bogova pored mene“ (2. Mojsijeva 20:3)

Samson se je vojno borio u svetoj misiji protiv zla. Kršćanska braća danas imaju veliku duhovnu knjižnicu kako bi se miroljubivo borili, s Kristovim duhom, i sa našim najboljim primjerom. „Ta oružje našega vojevanja nije tjelesno, nego božanski snažno za rušenje utvrda...zarobljujemo svaki um na pokornost Kristu“ (2. Korinćanima 10:4,5).

Samson Potaknut Gospodinovim Duhom – Suci 14:15

Samson se je rodio i „Dječak je odrastao, i Gospod ga je blagoslovio. Duh Gospodnji počeo djelovati u njemu u Mahaneh-Danu između Zorah i Eštaola“ (Suci 13:24,25).

Komentar: Bila je Božja volja da prevrne stolove Filistejcima i da im nanese nevolju, da uništi imovinu neprijatelja, da ohrabri Izraelce i olakša im njihova breme. Filistejcima su očvrtnuli njihovi metalni mačevi i bojna kola ali su Izraelce lišili toga (1. Samuelova 13:19). Samson je čak upotrijebio magareću čeljust kao oružje (Suci 15:15). Njegove pobjede sada ohrabruju Kršćane da pobjeđuju. One također ohrabruju prirodni Izrael u njihovim čudesnim izbjavljenjima 1948, 1967, itd., i onome koje će tek doći u Harmagedonu kada će se Bog boriti za Izrael „kao u dan ratni“ (Zaharija 14:3).

Samson, Samo Rob Strasti? – Suci 14:15

Da li je Samson samo bio rob strasti? Unatoč prigovora svojih roditelja, on je bezobzirno oženio Filistejku iz Timne, ne daleko od njihovog rodnog grada, Zore.

Komentar: Samson je očigledno bio neiskusnik kad su u pitanju žene. Međutim Bog je utjecao na tu njegovu slabost u korist Izraelaca (Suci 14:4). To je dovelo Samsona u blizak kon-

takt sa vodećim Filistejcima, koji su nakon toga pretrpjeli od Samsonove ruke.

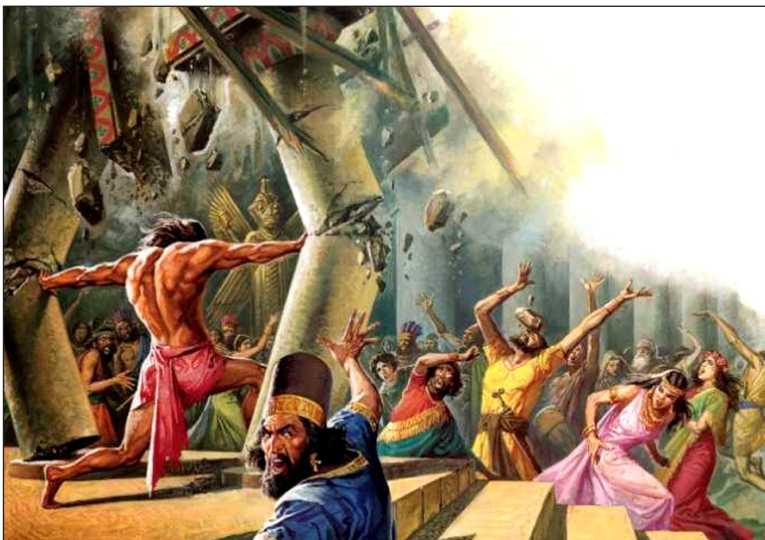
Samson Ubija Za Odjeću – Suci 14:15-19

Na svadbi je Samson izazvao goste riješiti zagonetku, okladili su se da ako oni pogode da će im on dati 30 komada nove odjeće. Prijeteći njegovoj nevjesti sa smrću, oni su je prisilili da izvuče odgovor iz njega. Budući prevaren, Samson je osvećujući se ubio 30 Filistejaca u Aškelonu i dao gostima odjeću žrtava, i tako je održao svoju riječ dok je istovremeno iscrpljivao neprijatelja.

Komentar: Podmukli način na koji su Filistejci izazvali nevolju pokazao je njihov karakter. Na Samsonovu je reakciju bilo utjecano s Božje strane kako bi se ohrabrilu Izraelce da se pouzdaju u Božju moć.

Mi živimo u drugačijem vremenu, pod drugačijim savezom, sa drugačijim standardima. Mi smo pozvani od Kneza Mira živjeti u miru, i razvijati milosti Duha (Matej 5:1-12). Međutim, oni koji su se posvetili u smrt, koji su odustali od svojih životnih prava na zemlji, danas moraju koristiti isto tako mnogo snage, predanja, i brige kao i Samson, ako ne i više. Oni mogu biti poslani kao ovce među vukove, da se nauče „svetosti, bez koje nitko neće vidjeti Gospodina“ (Hebrejima 12:14). Tada će biti dostojni vladati s Kristom. Uspješni kandidati za Kristovu Nevjestu, Jagnjetovu ženu, završit će svoju utrku sa pobjedom u snazi Božjoj. Veći broj djevice, njenih djeveruša, iz Velikog Mnoštva, oprat će svoje haljine, i od tada stajati pred Prijestoljem.

Suci poput Samsona biti će podignuti u život sa savršenim ljudskim moćima. Oni će vjerojatno voditi Izrael kroz njihovu krizu u Harmagedonu (Mihej 5:5;

Samsonova Pobjeda

Zaharija 12:10), i zatim će oni upravljati programom uskrsnuća. Ako se netko u Izraelu usudi pokušati povratiti vodstvo od njih; tada će svi takvi čuti: „Odstupite od mene, svi zlotvori!“ “Ondje će biti plač i škrgut zubi kad ugledate Abrahama i Izaka i Jakova i sve proroke u kraljevstvu Božjem, a sebe vani, izbačene [sa vlasti]“ (Luka 13:27,28).

Kompletiranje Kristove Crkve ključ je za nagradu Samsonu i svim drugim Drevnim Dostojnicima. Oni su se, takvi kao Samson, oporavili od slabosti. Neki su bili kamenovani, prepiljeni napola, slabo odjeveni, u oskudici, u nedaćama, i mučeni. Svijet ih nije dostojan. Oni, primivši dobar izvještaj kroz vjeru, nisu primili obećanje (nebesko uskrsnuće), budući je Bog pripremio nešto bolje za nas, kako oni, bez nas, ne bi mogli biti učinjeni savršenima (Hebrejima 11:33-40). Krist i njegova Crkva uskrsnut će te plemenite ljude da budu „knezovima po svoj zemlji“ (Psalam 45:16). Izaija, Mojsije, Jošua, Jeremija, David, Ivan Krstitelj, Samson, i vjerojatno njih još tisuće, biti će podignuti u život da pomognu Izraelu i cijelom svijetu i da hode Povišenim putem Svetosti do savršenstva.

Samson u Gazi — Suci 16,17

Samson je u Gazi bio uhvaćen u klopku između vrata, ali ih je izbio noću, iščupavši teška gradska vrata, i po drugljivo ih je stavio na brdo. Nakon toga ga je Dalila prevarila, i odsjekla njegovu kosu; omogućivši tako Filistejcima da ga oslijepe i stave ga u zatvor. Premda slijep, on je uvidio priliku da pobjedi 3000 Filistejskih vođa. U svom umirućem činu Samson je ubio više neprijatelja nego za svog života. (Vidi također: www.biblearchaeology.org, Bible and Spade, “Between the Pillars,” Zima 2005.)

Ono što učimo od Samsona

Mi isto tako kao Kršćani, imamo neprijatelje koje treba pogubiti — ne osobe, nego karakterne crte unutar nas naše stare, pale prirode. To su „Filistejci“ u nama. Za učiniti to potrebna je snaga i jedrina. Mi možemo biti nadahnuti Samsonovom snagom i jedrinom da pobijedimo naše neprijatelje: svijet, tijelo, i protivnika. Čineći to, pobjednička klasa Nevjeste, povezana s Kristom, pripravlja se donijeti dinamične promjene svijetu ispunjavajući Božji Božanski Plan.

Kako je taj posao pogublivanja ostvaren? Sa agape ljubavi, bratoljubljem, svako kućanstvo Istine, mora pogubiti Filistejce u sebi. Mi također moramo energično tražiti

one koji još trebaju biti pozvani, čak do zadnjeg člana, i ohrabriti ih da i oni također pogube svoje staro stvorenje i da nakon toga hrane njihovo Novo Stvorenje.

Postoje korisne pouke u Suci 13-17 za posvećene Kršćane posljednjih dana.

(1) Samson je i poput Crkve i drugačiji od nje. „Zaista, kažem vam, između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja. A ipak, i najmanji u kraljevstvu nebeskom veći je od njega!“ (Matej 11:11). Ivan i Samson su se razvijali pod Mojsijevim Zakonom, dok je Crkva razvijena pod Savezom Milosti predočenim Sarom.

(2) Obe vremenske razdiobe zahtijevaju gorljivo, odsječno, i pod cijenu sebe služenje Bogu.

(3) Sve Pismo nadahnuo od Boga treba biti primljeno sa zahvalnošću i primijenjeno, kao u ranijim vremenima.

(4) Pažljivo izabiri kome ćeš pokloniti povjerenje, i vjeruj bilo kojem koje ti je ukazao Gospodin. „Provjeravajte duhove jesu li od Boga“ (1. Ivanova 4:1 VKJ). Bog je naveo Samsona da potraži Filistejsku ženu, međutim, On potiče Crkvu da izbjegava svijet.

(5) Kada se pojavi prigoda da se čuva tajna zbog zaštite drugih reci sam sebi, „Zato učinih svoj obraz k`o kremen i znam da se neću postidjeti“ (Izaija 50:7-9).

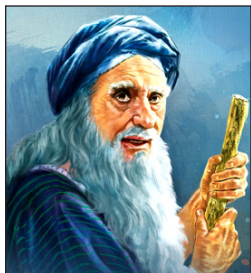
(6) Filistejci su razbili Samsonov brak i on je bio očajan. Ipak Samson je zadržao svoju pribranost, i otišao je s vatrenim lisicama uništiti mnogo zrelih usjeva koji su služili kao opskrba hranom za Filistejsku vojsku. On nije gubio ni vrijeme ni snagu. Samson je zadržao svoj fokus poput dobrog vojnika.

(7) Samson je dosta rano bio uvidio što Gospodin traži od njega. On je bio ubio mladog lava, prošao je pored njega nekoliko dana kasnije, i vidio je pčelinju košnicu punu meda u osušenom lešu. Stoga je njegova zagonetka bila: „Od onog koji jede izišlo je jelo, od jakoga izišlo je slatko“ (Suci 14:14). Lav kojeg je Samson ubio osušio se je, ali je postao pčelinjom košnicom punom meda i pčela. Izrael bi mogao biti ta sretna, poslom zaokupljena košnica. Dok je Samson umirao boreći se poput lava, on je mogao predočavati poput meda slatku pobjedu u budućnosti Izraela, i predodžbeno što se tiče uspostavljanja Kristovog kraljevstva.

(Urednikova napomena: Samsonov najveći čin hrabrosti došao je po cijenu njegovog hendikepiranog života. Očigledno, ovaj završni čin predočava da će Harmagedon doći upravo kada vjerna Crkva završi svoj zemaljski put.)

Idolopoklonstvo i Danovci

„I bio im je namješten onaj lik rezani, što ga je bio napravio Miĥah za sve vrijeme, dokle je kuća Božja bila u Šilu “ (Suci 18:31 Šarić).

Nakon pripovijesti o Samsonu, knjiga o Sucima dodaje tri pripovijesti koje se ne odnose ni na jednog određenog suca. Te su se pripovijesti dogodile ranije u redoslijedu Sudaca, prije Samsona. Međutim, one su bile dodane na kraju knjige, nakon kojih je slijedila priča o Ruti, prije prijelaza na Samuelove knjige.

Suci 17,18 objašnjavaju kako je pleme Dana otišlo u idolopoklonstvo, iz kojeg se nisu oporavili. Suci 19-21 objašnjavaju kako je Benjaminovo pleme bilo gotovo istrijebljeno zbog grijeha u njihovoj sredini s kojim se nisu suočili. Priča o Ruti slijedi nakon Sudaca, ali odnosi se na razdoblje Sudaca, i objašnjava povijest velike prabake Kralja Davida. Sve se tri pripovijesti na neki način povezuju sa Betlehemom, i ponekada se nazivaju Betlehemska Trilogija.

U ovom se članku mi usredotočujemo na Suce poglavlja 17 i 18, što se tiče Danovog plemena.

1100 Srebrnjaka

Čovjek po imenu Miha, iz Efrajimovog plemena, pobjegao je tajno sa 1100 srebrnjaka svoje majke, međutim kasnije je to priznao i vratio ih joj. Njegova majka, međutim, nije imala baš velike sklonosti k novcu. Ona ga je „posvetila Jehovi“ (Suci 17:3), da ga se pretvori u lik. To nas podsjeća na tele koje je Aron napravio u 2. Mojsijevoj 32:4. Taj je lik također predstavljao Jehovu, kako je pokazano u 2. Mojsijevoj 32:5. Međutim obožavanje Jehove u obliku lika bilo je izravno zabranjeno sa drugom od Deset Zapovijedi. „Ne pravi sebi lika rezana, niti kakve slike“ za svrhu obožavanja (2. Mojsijeva 20:4).

To je također bio grijeh Jeroboama, prvog kralja odvojenih 10 plemena Izraela (1. Kraljevima 12:28, gdje „bogovi,“ elohim, mogu isto tako biti i „bog,“ jednina, kao u Holman Christian Standard Bible).

Mihina majka uzela je 200 šekela ljevaču, ili metalnikom radniku, da napravi prikladan lik za nju. On je to učinio, i njen je sin Miha ustanovio štovanje tog lika. On je „načinio efod, i neke idole i posvetio jednoga od svojih sinova, kao svog svećenika.“

Miha je očigledno pretpostavljao kako će si sa tim oblikom izvanjskog poštovanja osigurati Jehovine naklonosti (Suci 17:13). Međutim to je sve bilo nedopušteno, suprotno Zakonu; stoga je Miha uvelike bio u zabludi. Suci 17:6 dodaje, „U ono vrijeme nije bilo kralja u Izraelu. Svaki je činio, što mu je bilo drago.“ Zasiurno, spoznaja o onome što je ispravno bila je dostupna. Deset Zapovijedi bile su dovoljno kratke za pamćenje bilo kome tko je bio iskreno predan držati ih.

Slično tome, ako mi tvrdimo da slijedimo Boga i Njegovog sina, našeg Gospodina Isusa Krista, ali sa našim ponašanjem ili vladanjem, ili s oboje, pokazujemo da ne vrednujemo čak niti jednostavne, nezaboravne riječi iz Propovijedi na Gori, mi tada griješimo poput Mihe. Miha si je dao truda da oponaša nešto što je poznavao o Levitskom svećenstvu, ali je teško sagriješio u cijeloj ideji svog ponašanja. Može li se i nama dogoditi da pažljivo iskonstruiramo obličje pobožnosti, ali da promašimo jednostavne propise koji su u korijenu naše vjere?

To nam se može dogoditi ako imitiramo Kršćanske standarde na našim sastancima, ali im malo poklanjamo pažnju u svjetovnim stvarima tijekom tjedna. Ili se to može primijeniti ako mi imitiramo učenja drugih, ali pokazujemo malo od Kristovog duha dok to činimo. Kada je Isus stajao pred Kajifom, ovaj se je pretvarao kako mu je stalo do Božje svetosti, međutim pokazao je karakter koji je bio sve samo ne svet. Isus, koji je tiho stajao pred svojim sucem, u međuvremenu je pokazao karakter kroz

Lik koji je bio uzet Mihi, i njegovoj majci

suzdržanost, i karakter kroz blagost svojih riječi kada se je od njega tražilo da odgovori.

Nemojmo napustiti jednostavne Kristove propise, pretvarajući se da kažemo ili učinimo nešto sveto.

Levit

Suci 17:7-18:31 opisuje kako je nekako u to vrijeme u to područje doputovao jedan mladi Levit iz Betlehema. Kada je Miha saznao za to, vidio je priliku da poveća svoj oblik svetosti tako da zamjeni svog sina kao svećenika, za pravog Levita. „Mikah pomisli: “Sada znam, da će me Gospod blagosloviti, jer imam Levita za svećenika“ (Suci 17:13).

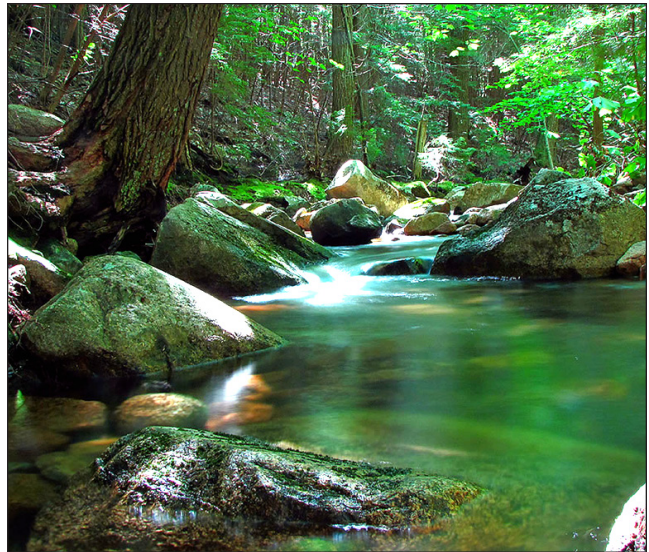
Očito je i pripovjedaču, i bilo kojem čitatelju, da ništa u svemu tome nije bilo sveto. U pitanju je i dalje bilo idolopoklonstvo — obožavanje Boga u obličju idola. Apostol Ivan je to pitanje podigao na još višu razinu kada nas je savjetovao, „Dječice, čuvajte se od idola“ (1. Ivanova 5:21). Bilo što što stavimo ispred obožavanja Boga, našeg Nebeskog Oca, postaje idol i trebalo bi biti uklonjeno sa tog mjesta štovanja. Dražesna načela ispravnog, pravog, ljubaznog, Kršćanskog vladanja trebala bi zauzimati prvo mjesto. Činiti to unutar je predjela čak i najponiznijeg brata ili sestre u Kristu.

Kako je Danovo Pleme Postalo Uključeno u Sve To

Do tada je Mihin grijeh bio zadržan na njemu i njegovoj obitelji. On je bio zainteresiran ne za pravu pobožnost već za svjetovnu dobit, usvajajući vanjski sjaj kako bi imitirao pobožnost. Nije to moglo ići, jer „Bog se ne da izrugivati,“ i nikakvi pravi blagoslovi ne bi proizašli iz tih bezakonitih napora (Galaćanima 6:7).

Međutim, u to je vrijeme onuda prolazilo pet predstavnika iz Danovog plemena. Oni nisu bili plemenitog Samsonovog duha, koji je također bio Danovac, koji je ostao u plemenskom dodijeljenom području koje im je bilo dano Božjom providnošću kada je Jošua dijelio zemlju. Ti Danovci bili su različiti. Oni su se umorili od zadobivanja njihovih od Boga im dodijeljenih područja, i „tražilo sebi baštinski posjed, gdje bi se nastanilo“ (Suci 18:1,2). U toj potrazi oni su otputovali na sjever, na posljedku pronalazeći bujno područje na dalekom sjeveru Izraela, daleko od njihovog izvornog nasljedstva. Tako je nastao izraz, „od Dana do Beeršebe“ — krajevi Izraela, sjever i jug (1. Samuelova 3:20).

Oni su zapazili Levita, kako služi u Mihinoj kući, i lik i svećeničku odjeću, i to je na njih ostavilo dojam. Međutim oni su prošli tuda i nastavili su prema sjevernom gradu Lahišu, naime bili su odlučili da bi mogli zadobiti

Pogled sa Tel Dan Nature Preserve

to područje zemlje — kontra dodjeli koju im je Bog dao kroz Jošuu. Stoga su se vratili drugim Danovcima i okupili grupu od 600 ljudi za osvajanje.

Riječ Je O Nama

Simbolika ove pripovijesti očito se odnosi na nas, potencijalne članove Kristove Crkve. Pet je broj koji se odnosi na Crkvu, kao na primjer Pet mudrih djevica, i njihovi drugovi, klasa Velikog Mnoštva, Pet ludih djevica. Broj 600 nosi sa sobom negativnu konotaciju, kao u broju 666 iz Otkrivenja 13:18, ili još preciznije, 600 ljudi koji su jahali sa Šaulom (1. Samuelova 13:15; 14:2), ili 600 šekela koliko je težilo Golijatovo koplje (1. Samuelova 17:7). Šest je broj koji je manjkav u odnosu na potpuni broj sedam, i ukazuje na nešto grešno ili što je otpalo ili ne dostiže ono što je pravo.

U tim Danovcima, koji su zanemarili ono što im je Bog dao, mi imamo sliku duhovnih Izraelaca koji bi mogli napustiti nasljedstvo koje mi imamo, možda zbog poteškoća u pobjeđivanju naših duhovnih neprijatelja — svijeta, tijela, i đavla. Umjesto toga, mogli bi smo tražiti neki bujni zemaljski dio — ali ne ono što je Bog odvojio za nas.

Ako budemo ustrajali u tome, mi ćemo izgubiti naše duhovne prednosti, naše duhovno nasljeđe, i naš duhovni život. Valja napomenuti da među plemenima duhovnog Izraela u Otkrivenju sedmo poglavlje, nedostaje Dan. Dan predstavlja one koji su jednom bili pozvani u nebesku slavu, ali koji su se povukli i promašili su postići je. Ne oni od klase Velikog Mnoštva, nego oni koji su je u potpunosti promašili postići. (To je dosljedno Jakovljevim riječima u 1. Mojsijevoj 49:17.)

Šest stotina ljudi

Šest stotina ljudi osvojilo je taj svoj sjeverni dio, i kasnije prolazeći pored Mihine kuće opet, uvjerali su Levita da im se pridruži, i da služi njihovom plemenu — a ne samo Mihinom kućanstvu — kao svećenik sa likom, efo- dom, i drugim predmetima. Levit je vidio priliku i bio je sretan pridružiti im se. Miha je kasnije protestirao Dan- ovcima, ali budući su bili brojčano jači i zaprijetili mu, on se jedino mogao vratiti svojoj kući praznih ruku.

Šest stotina ljudi se vratilo u Lahiš, kojeg su bili os- vojili, preimenovali su ga u Dan, i uspostavili tamo idolopokloničko obožavanje Levita i Mihinog lika. „I sinovi Danovi namjestiše sebi onaj lik rezani, i Jonatan, sin Geršoma, sina Manasehova, i sinovi njegovi bili su svećenici kod plemena Danova sve do vremena, kad je zemlja bila odvedena u ropstvo“ (Suci 18:30).

Tako je Dan otišao u idolopoklonstvo i ostao u tome.

Arheološko područje Tel Dan

To pleme je prikladna slika onih koji su se okrenuli k duhovnom idolopoklonstvu, cijeneće neke zemaljske do- bre stvari, i koji su izgubili njihove nebeske izgledе.

Taj nam Levit donosi lekciju koja se itekako tiče nas. Jeruzalemska Biblija, NS, i Stvarnost prijevod, daju njegovo porijeklo kao „Jonatan, sin Geršoma, sina Mo- jsijeja.“ Mladi Levit bio je praunuk samog Mojsija (očito izmjenjenog u „Manaseh“ u drevnim vremenima kako bi se prikrilo beščašće Mojsiju u vezi onog što je njegov unuk učinio). Čak i ako smo povezani sa najpobožnijom braćom ili obitelji, mi možemo imati problema sa svojevolumnim duhom. Mi možemo otpasti. Stoga bi smo trebali držati naše sklonosti usmjerenima prema nebu. „Težite za onim, što je gore, a ne što je na zemlji!“ (Kološanima 3:2).

Poslušajmo ovu lekciju. Slijedimo jednostavne, lako razumljive propise Propovijedi na Gori. Budimo ponizni, krotki, žedni za onim što je pravedno, milosrdni, čisti u srcu, mirotvorci, trpeći progonstva kada je to potrebno (Matej 5:3-12). Nema tu ničega što bi bilo mental- nim izazovom ili teško za razumjeti. Mi te dražesne milosti Duha intuitivno priznajemo kao ispravne za sli- jediti. Međutim uspjeh ovdje zahtijeva fokus, pažnju, i samokritičnost. Bez fokusa mogli bi smo skrenuti, i mogli bi se spotaknuti.

Neka bi smo vodili plemeniti rat protiv naših duhovnih neprijatelja. Mi nismo pozvani boriti se protiv pojedinaca ili se boriti protiv braće ili glumiti, kao Kajifa, pravednu srdžbu. Umjesto toga trebali bi smo odupirati utjecajima svijeta, naših vlastitih sebičnih sklonosti, i privlačnosti protivnika. U tim stvarima mi možemo upotrijebiti sve naše snage, najbolje što možemo.

— David Rice

Krivnja Ili Ne?

„Jer sedam puta padne pravednik i opet ustane“ (Izreke 24:16 Šarić).

Neki od nas živjeli su neukusnim, možda čak i prljavim, životima prije nego smo došli Kristu. Kako smo rasli u Gospodinu, ozbiljnost naših grijeha postajala je sve očitijom. Može biti borba vjerovati da nam je uistinu bilo oprošteno. To može osobito biti istina kada nalazimo sebe, već dobro na našem Kršćanskom putovanju, kako se i dalje borimo sa našim grešnim sklonostima. Možda smo, očekivali — ili se barem nadali — da će te sklonosti nestati kada se jednom obratimo Isusu. Na kraju krajeva, zar Sveto Pismo ne ukazuje da će nas Isus iscijeliti?

Stoga, mi možemo nastaviti sumnjati u našu valjanost kao prave djece Božje i doživjeti dugotrajan osjećaj krivnje. Ako smatramo da su grijesi koje smo počinili vrlo ozbiljne vrste...grijesi, koji su možda trajno povrijedili druge, krivnja je često pojačana.

Zbog toga se javljaju pitanja: Kada smo jednom obraćeni, da li je pogrešno nastaviti se osjećati krivima? S druge strane, da li je pogrešno ako se ne nastavimo osjećati krivima? I jedna i druga misao može biti izvorom mnoge preneraženosti kod savjesnih vjernika.

Odgovor na Dilemu

Mi imamo samo jedan izvor gdje možemo naći pouzdani odgovor na našu dilemu: Sveto Pismo.

U Svetom Pismu, mi nalazimo znamenitog čovjeka Božjeg koji se je također borio pod bremenom svoje vlastite grešne prirode: Davida.

Kada čitamo Psalme, mi nalazimo mnoge slučajeve u kojima se je David borio. On se nije borio samo sa svojim ljudskim neprijateljima, nego često i sa svojom vlastitom nedostojnošću pred Bogom.

Čini se da je ponekad bio u tjeskobi, pitajući se da li Bog i dalje sluša njegove molbe, i brine li se još uvijek za njega. Jedan primjer toga nalazimo u Psalmu 40.

Psalam 40:12 Šarić: „stigoše me zlodjela moja, ne mogu ih pregledati;

Ima ih više nego kose na glavi mojoj; sva me srčanost ostavi.“

Ovdje je David opisao svoju tjeskobu nad dubinom svoje vlastite grešne prirode.

Nadalje u Psalmu 42:6, on uzvikuje, „Žalosna je u meni duša moja“ (Šarić).

U 9 stihu, on tvrdi da je nedostojan da ga Stvoritelj uzima u obzir, premda želi da ga se sjeti: „Zašto si me zaboravio?“ O dodaje u Psalmu 43:2, „zašto si me odbacio?“

Te su misli mučile Davida, baš kao što mogu mučiti nas. Međutim, iz drugih odlomaka mi znamo da je Gospodi nastavio raditi s Davidom i da ga je Gospodin mnogo ljubio. Kako je David uspio nastaviti ugađati Gospodinu, usprkos sumnji?

Može li biti da David nije dopustio svojim mislima da ostanu u tom negativnom prostoru?

Mogao im se je jednostavno predati, odustati, i prestati vjerovati u GOSPODNJE milosrđe. Ali David to nije učinio.

Promjena Razmišljanja

U Psalmu 42:11 (Šarić), mi vidimo kako je David radio na tome da preobrazi svoje razmišljanje. Mi nalazimo kako David prekora stav svog vlastitog srca: „Zašto si žalosna, dušo moja i što uzdišeš u meni? Uzday se u Boga, jer ga još slavim, mojega spasitelja i Boga.“

Baš kao i mi, David je znao da je njegovo srce imalo pogrešan stav. Prema tome, on je odlučio promijeniti svoj stav.

U Bibliji Prijevod Novi Svijet, mi dobivamo suštinu njegove odlučnosti: „Zašto si očajna dušo moja, zašto si nemirna u meni? Čekaj Boga, jer još ću ga hvaliti kao velikog spasitelja svojega i kao Boga svojega!“

Psalmista, Kralj David

Kralj Salamun, zamišljen u svojim kasnijim godinama.

Mi iz ovih stihova vidimo da je David odabrao pouzdati se u Boga, u Njegovo milosrđe, iako se Bog tada još uvijek nije bio pobrinuo za otkupnu žrtvu našeg Gospodina Isusa da to zajamči.

Ali ima toga još. David je shvatio da njegova jedina nada može doći od Boga, i David si je uzeo vremena da Ga hvali zbog toga.

Možda je to onda ključ! Mi moramo činiti ono drži Božju dobrotu pred našim očima, kako bi smo Ga mogli hvaliti.

David je doživio Božju dobrotu i odlučio je vjerovati joj. On je znao da on nije bio zaslužio Božje milosrđe, ipak vjerovao je u njega.

I mi smo također doživjeli Božju dobrotu i to bi trebalo učvrstiti naše pouzdanje! Mi imamo razumijevanje milosti koja nam je bila pružena kroz Isusovu krv. Mi imamo Isusov život oslikan u Evanđeljima, kroz koji je bila odražena darežljiva i predivna priroda našeg Oca. Mi imamo više razloga za pouzdati se u Božje milosrđe nego je to Kralj David ikada imao!

Sumnje

Zašto se onda uvlače sumnje?

Može li biti da mi ne činimo uvijek ono što treba s naše strane, da držimo Božju dobrotu pred našim očima, na našim čelima, da tako kažemo, kako bi smo se mogli nastaviti pouzdati u Njega i hvaliti ga?

Može li biti da mi zaboravljamo kako mi imamo odgovornost u toj stvari?

Mi imamo upute. Isus nam je rekao što da činimo. Mi moramo ostati u njemu, u njegovoj riječi. Mi ne smijemo zanemariti otvaranje Svetog Pisma ili ćemo zaboraviti sve

što je Bog učinio za nas! Mi ćemo vrlo vjerojatno i dalje znati za to, u smislu spoznaje, ali možda više nećemo imati cijenjenje u srcu za to, te ćemo stoga možda sumnjati da se njegova obećanja primjenjuju na nas osobno!

Kada se zadubimo u Njegovu riječ, Njegova nam je priroda otkrivena, i mi postajemo uronjeni u Njegovo srce. Mi si ne možemo pomoći a da ne vidimo Njegovu želju za nas da uspijemo i za Njegovu spremnost kroz Isusa, ne samo da nam oprost kada mi priznajemo naše grijeha i molimo za oprost, nego također i da osnaži naše volje da istinski želimo pobijediti naše grešne sklonosti i želje! Filipljanima 2:13 (NS), „Jer Bog zato što to želi, djeluje u vama da bi ste i htjeli i postupali.“

Grijesi Oprošteni

U Psalmu 32 vidimo Davidovu promjenu. Kada se osjećamo duhovno iscrpljenima ili neadekvatnima zbog naših promašaja to je idealno mjesto u Bibliji za otvoriti. Mi tu nalazimo zašto nas naša potištenost sustiže!

U 1 stihu (Šarić) mi svjedočimo njegovoj radosti kada je otkrio da su mu njegovi grijesi oprošteni. On uzvikuje, „Blagoslovljen je onaj, kojemu je oproštena opačina, kojemu je grijeh skriven!“ Konačni oprost doći će od otkupne cijene koja je trebala biti plaćena žrtvenom smrću našeg Gospodina Isusa.

U 2 stihu on nam daje ključ preobrazbe: „Blagoslovljen je čovjek, kojemu Gospod ne uračunava krivnje zlodjela, i u čijem srcu nema prijevare!“

Mi se najprije moramo riješiti prijevare u našem vlastitom obrascu razmišljanja što se tiče naših vlastitih grijeha. Moramo ih prepoznati u njihovom pravom svjetlu i ne tražiti izgovore za njih!

Mi vidimo taj ključ ponovljen u 3 i 4 stihu. „Kad sam šutio, klonuše kosti moje; jecao sam cijeli dan. Jer dan i noć ležala je teško na meni ruka tvoja: kao na ljetnoj žegi otvrdnu sok života mojega.“

Izravno Suočavanje s Problemom

Možda će nam trebati godine da se stvarno prestanemo obmanjivati što se tiče istine o našim grijesima (misli, riječi, ili postupci). U našem nam se palom stanju, te želje, stavovi, ili postupci mogu činiti opravdanima. To je jedan od razloga zašto ćemo se i dalje boriti s krivnjom. Kada prepoznamo naše grijeha kao takve, mi konačno možemo priznati da su pogrešni.

Peti stih, „Tada priznadoh tebi grijeh svoj i krivnju zlodjela svojih ne zatajih; rekoh: “Priznat ću Gospodu nepravdu svoju!” Tada si oprostio krivnju grijeha mojega.“

U 8 stihu ovog poglavlja vidimo kako je GOSPODIN odgovorio Davidu. „Poučit ću te, pokazat ću ti put, kojim da ideš; svjetovat ću te, upravit ću na te oko svoje.“

Postoji Toliko Mnogo Toga u ovoj Predivnoj Poruci

Kao prvo, osjećamo kako je Jehova Bog bio pravedan čekajući Davida da prizna da je ono što čini zaista bilo grijeh.

Također stječemo uvid da Bog zna kako David ne bi mogao znati kako živjeti ispravno bez Njegove (Božje) upute. Najbolje od svega, On govori Davidu da ga je spreman poučiti!

Tako je i sa nama. Bog čeka da prestanemo tražiti izgovore za naše grijehе, da ih priznamo i da učinimo napor kako bi promijenili svoj način postupanja!

E tu smo. Jednostavno rečeno, priznanje i pokajanje. Ali ne moramo u tome svemu biti sami. Moramo se osloniti na Gospodina da nam pokaže izlaz iz našeg grešnog vladanja!

Međutim u 9 nas stihu upozorava: „Nemoj ipak biti kao konj, kao mazga bez razuma: prkos njihov moraš slomiti vodicama i uzdom, inače ne ide za tobom.“

Drugim riječima, kada osjećamo da nas Gospodin vodi izvjesnim putem, ne bi se trebali odupirati. Mi se ne bi trebali pretvarati da ne uvidamo Njegovo vodstvo. Trebali bi poslušati.

U 10 stihu, On predviđa neizbježan ishod ako ga ne

Priznaj svoj grijeh i daj sve od sebe da se promjeniš

budemo slušali. „Mnoge muke stignu zlikovca, a tko se uzda u Gospoda, toga on okruži ljubavlju.“

Ako vjerujemo da nas On vodi i mi ga slijedimo, cijelit ćemo Božju veliku dobrotu prema nama.

Izlaz iz Krivnje

Stih 11, „Radujte se u Gospodu i kličite, pravednici! Kličite svi, koji ste čestita srca!“

Trudimo li se hoditi Njegovim putevima, oviseći o pokrivalu za koje se je On pobrinuo, i shvaćajući da i dalje postupamo nesavršeno, nas se i dalje smatra pravednicima! Mi smo „čestita srca“ trudimo li se i želimo li vršiti njegovu volju. Mi znamo da će Isusova krv pokriti te grijehе ako ih priznamo i tražimo oprostjenje. Ne bi smo ih smjeli ignorirati!

„Ako priznajemo grijehе svoje, vjeran je i pravedan, da nam oprost i očisti nas od svake nepravde“ (1. Ivanova 1:9).

Zanemarujemo li slijediti Biblijske upute, riskiramo da se „valjamo“ u krivnji.

Ako ne ostanemo „povezani“ sa Gospodinom kroz čitanje Njegove riječi, molitvu, i priznanje, tada riskiramo da izgubimo naše pouzdanje u Njega. Božja riječ posvećuje. On ima moć uzeti nas i odvojiti od onoga što smo bili. Najdominantnija metoda koju Gospodin ima je poučavanje. Pokazuje nam u čemu griješimo i poučava nas kako postupati ispravno. Uvjerava nas u Njegovu moć i želju da nam pomogne učiniti potrebne promjene. Tješi nas spoznanjem da On razumije našu palu prirodu. Ohrabruje nas sa obećanjem o Njegovom oprost u Njegov veliki dar Isusa.

Bez tog stalnog podsjećanja, mi bi smo ostali mislima u tome, i tako bi se stalno zadržavali na našim vlastitim nedostacima.

Apostol Pavao sve to sažima u Rimljanima 8:1, „Nikakve dakle sad nema osude onima, koji su u Kristu Isusu i ne hode po tijelu.“

Mi smo sebi krivi, ali kroz njega, nismo.

Pridružimo se Bratu Pavlu u hvali, „Hvala Bogu po Isusu Kristu, Gospodinu našem!“ (Rimljanima 7:25)

Još Više Za Naučiti

Ovdje su predloženi neki dodatni arheološki, predodžbeni, i karakterni detalji.

Debora: Barakove snage bile su na sjeveru Gore Tabor, dok je Sisera dolazio sjevernom stranom planinskog lanca Karmela. Tako je Debora mogla vidjeti kako olujni oblaci dolaze sa juga i pozvati Baraka u bitku; kada su Kanaanske snage vidjele oblake bilo je prekasno. Slično tome, mi

trebamo očekivati vodstvo s neba, ne od svijeta.

Gideon: Razdoblja ugnjetavanja često su bila uvedena sa „A sinovi Izraelovi opet su činili oni što je zlo u očima Jehovinim“ (Suci 3:12, 4:1, 10:6, 13:1). Međutim, u Suci 6:1 ugnjetavanje u Gideonovo vrijeme bilo je uvedeno bez riječi „opet“ (kao i samo u 2:11 i 3:7, prije prvog izbacivanja/oslobodenja). Stoga izgleda da je „četrdeset godina“ tokom kojih je zemlja počivala nakon Gideona istih četrdeset godina nakon Debore (Suci 8:28 i 5:31). Obje bitke dogodile su se u Jizreelskoj Dolini, vjerojatno samo nekoliko dana ili tjedana odvojeno. Stoga su Midjanci znali što se je desilo Siserenim kolima u zapadnim močvarama.

Midjaski savez bio je utaboren na Brdu Mori, na sjevernoj strani Rijeke Harod (vjerojatno u fazi poplave od Deborine oluje), i Gideonova je vojska bila na jezeru Haroda na južnoj strani Rijeke Harod. Midjanci su praktički imali samo tri izlaza: uzvodno (zapadno, prema močvarama gdje su Siserini kočijaši propali), put sjeveroistočno (prema Galilejskom Moru), i nizvodno (odakle su došli u zemlju). Stoga, postojao je praktički razlog zašto je Gideon razdijelio svoju vojsku u tri grupe (Suci 7:16).

Obični Midjanski vojnici već su bili u strahu (Suci 7:13,14). Midjanci su iznenada čuli trube i lomljavu od razbijanja vrčeva, i vidjeli su svijetle baklje. (Vojnici su mahali mačevima, ne trubama i trubama. Prema tome Midjanci i njihovi saveznici su u svakoj baklji vidjeli kapetana koji bi predstavljao stotine, ako ne i tisuće.) Zaplašeni Midjanci blizu ruba tabora pobjegli su od baklji i truba, trčeći prema središtu tabora; oni unutra vidjeli bi ih kao Izraelsku vojsku koja navaljuje; tako je nastala bratoubilačka bitka!

Chaim Herzog & Mordechai Gichon, *Battles of the Bible*, 1997, nude mape i sugestije što se tiče Deborinih i Gideonovih bitki.

Bog je nagradio Gideonovu vjeru i hrabrost. Ipak Gideon je bezumno napravio efod (svećeničko odijelo) od plijena odjeće i zlata, i sav je Izrael sagriješio pred time.

Levit: Mojsijev praunuk prodao se je idolopoklonstvu. To nam pokazuje da svećenik nije imun na otpadništvo (niti smo to mi).

Zaključci o Harmagedonu

Od ugnjetavanja Izraela i njihovih osloboditelja mi možemo izvući zaključke o Harmagedonu, propasti ovog svijeta:

Babilon ne može izgraditi utvrdu toliko jaku da ne može pasti (Jošua protiv Jerihona). • Nema te količine zla koja može vladati svijetom kroz strah zauvijek (Otniel). • Nijedna organizacija ne može biti toliko bogata da nikada neće biti uništena (Ehud).

Vrhunska tehnologija nikada neće biti toliko snažnom a da ju Bog ne može pobijediti (Debora i Barak). • Nijedna horda ljudi nije toliko prevelika da bi ju Bog porazio (Gideon). • Bog može koristiti i nezakonitog sina da donese izbacivanje (Jiftah). • Harmagedon počinje jedino sa upotpunjenjem vjerne crkve (Samson).

Karakterne Lekcije iz Gornjih Članaka

Jošua je dao primjer herojskog postupanja kroz svoj život. • Nikakva količina zloće ili bogatstva ne može trajati zauvijek (Kušan, Eglon). • Barak je imao vjeru, ali Deborina vjera bila je potpuna, kao što bi trebalo biti s nama. • Gideon nam također pokazuje da herojsko djelovanje ne jamči buduću mudrost.

Jiftah nam pokazuje kako bi smo trebali pažljivo davati obećanja, jer tada ih trebamo držati. • Samson pokazuje ljubav prema Božjem narodu, čak do smrti. • Mojsijev nam praunuk pokazuje da nas čak niti najbolji rođaci ne čine svetima. • Prošla krivnja ne bi nas trebala zadržavati od budućeg predanja pravednosti.